

Forumul studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul II ● nr. 4 1974 ● 16 pagini ● 1 leu ●

Sesiunea

Sesiunea. Zile și ceasuri și minute de atotcuprinzătoare neliniște. răstimp, de două ori în an, când ne simțim mai mult ca oricând studenți.

Și mai mult decât atât.

Sîntem în aceste zile și în aceste ceasuri altfel, noi și tot ceea ce ne înconjoară.

Tăcere încordată liniștea în cămine, mișcări încete, dar zor nevăzut și freamăt de file intoarse.

Și timpul îl simțim zbatîndu-se, în trecerea sa. Și locurile noastre vechi, largle noastre odăi, încăpătoarele săli de lectură, nu ne mai ajung.

Nimic nu mai e ca pînă ieri pentru că e sesiune. E timpul în care adunăm, e vremea culesului.

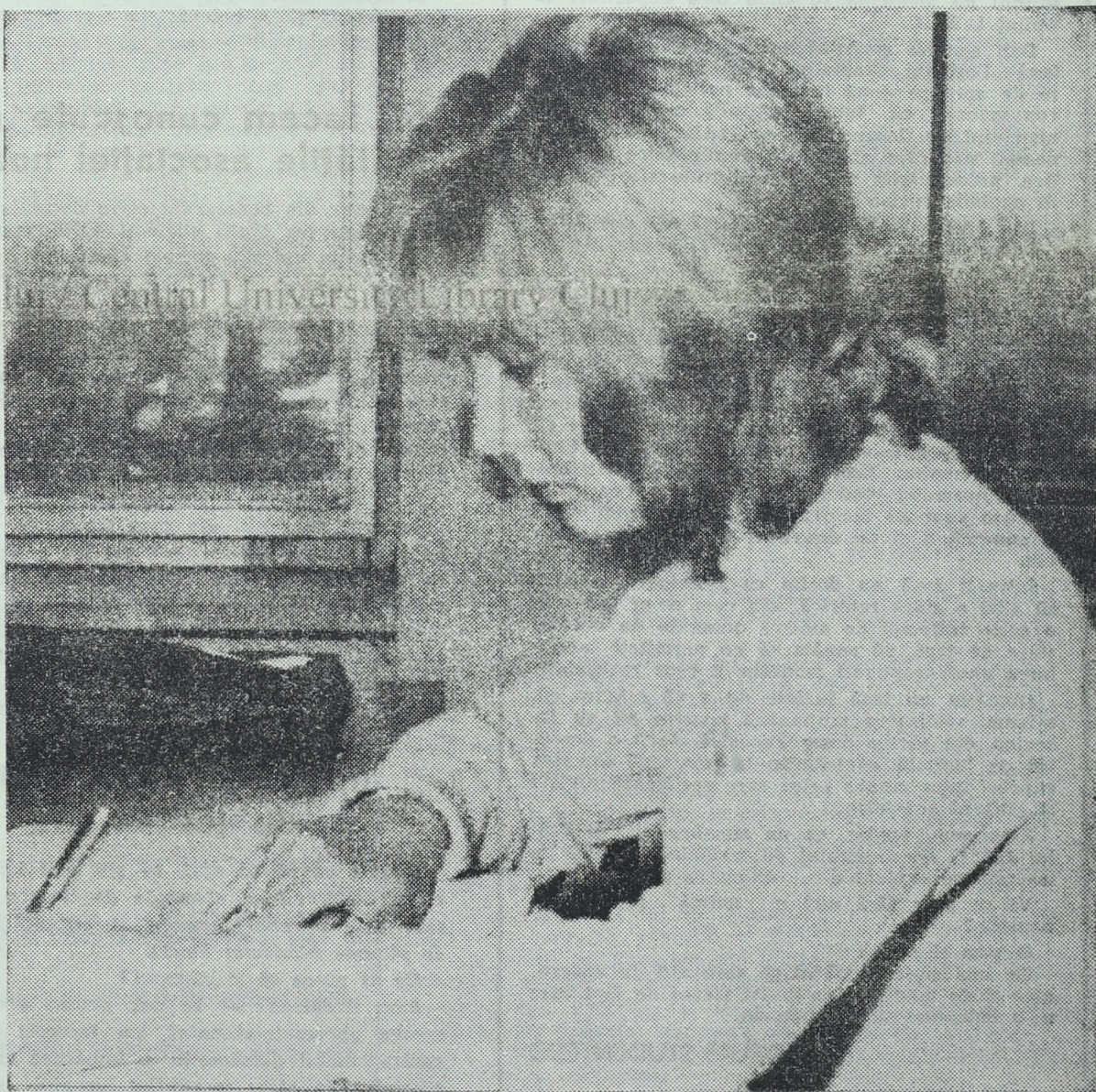
Stringem laolaltă însemnările risipite pe sute de foi, punem unul lingă altul rîndurile cursurilor și mișcările deprinse muncind și facem din ele gîndurile noastre și bucurie dascălilor și mindrie fericite părinților noștri.

Au pescarii un obicei. Cînd sînt în larg și bărcile se lasă grele sub povara vînatului, laudă dărnicia mării, tăcînd. E atîta asemănare între această străveche obișnuință a lor și tăcerea noastră inverșunată de acum.

Lăudăm fără vorbe, cu bătăile neliniștilor noastre inimi, grija care ne înconjoară.

Mulțumim maimarilor noștri pentru tot ceea ce ne dau, pentru puterea lăsată în seama noastră de a deveni așa cum ei ne-au învățat să ne-o dorim — oameni între harnicii oameni ai acestui pămînt fără seamăn.

FORUM STUDENȚESC

Culozile patziei

S-au revărsat, eterne, dăruite,
Din curcubeu culorile fidele
Să nu rămînă clipe nerostite
În cercuri mai rotunde decît ele.

Și au frumos, culorile putere,
În timp din gînd în gînd, fluid

Căci roșul curge aspru din artere
Cu galbenul fertil învăluind
Albastrul orizontul de drapele,
Iar toate trei, o țară străjuind.

IONEL MATAIA

răstrîngeri

Scrisoare deschisă
câtze Consiliul
USAC din Institutul
de medicină
Timișoara

Stimați colegi,

Intrucît grija pentru ca studenții medici să primească în timp util fiecare număr al revistei noastre ar fi în mare măsură o îndatorire nu numai a semnatarilor acestei scrisori ci și a membrilor Consiliului USAC din Institutul de medicină, am luat inițiativa de a ne adresa și pe această cale.

La data de 10 iunie toate exemplarele din ultimul nostru număr destinate studenților Institutului de medicină se aflau încă depozitate la sediul U.A.S.C.

Dar, contrar modului dumneavoastră de a difuza „Forumul studentesc” (cu această întârziere de aproape două luni) ne permitem să avem convingerea că, totuși, cititorii noștri medicali sînt de fiecare dată nerăbdători să-și întilnească propriile gânduri, opțiunile etice și politice, preocupările profesionale transcrise de noi în paginile revistei.

Din păcate însă, dumneavoastră ați dovedit o condamnabilă nepăsare în a le răspunde acestei doleanțe.

Și tocmai pentru că „sistemul” dumneavoastră are implicite consecințe și asupra bunului mers al activității noastre redacționale, vă invităm să îl discutăm public.

Nu ne putem imagina felul în care veți justifica această stagnare a cursului firesc de finalizare a eforturilor noastre, dar vă asigurăm că operativitatea celorlalte consilii UASC din Centrul universitar Timișoara dovedită în distribuția „Forumului studentesc” nu este „ceva aparte” așa cum ați încercat să vă convingeți și să îl convingeți și pe difuzorul nostru Nicolae Paicu.

Intrucît însă nu dorim ca scrisoarea noastră să aibă o alură retorică, așa cum ne-ar îndemna o serie întreagă de motive generate de această stare de fapt, vă rugăm să ne permiteți formularea unei propuneri modeste și ușor realizabile.

(Aceasta nu însă înainte de a vă asigura că, oricum, realizarea propunerii noastre nu va însemna, din partea dumneavoastră, decît o deosebit de limitată contribuție la procesul complex cuprins între munca celor care realizează revista și cititorii acesteia).

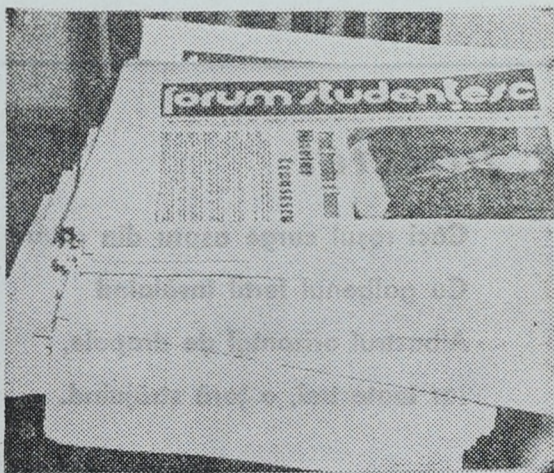
Propunem, așadar, ca un membru al Consiliului USAC din Institutul de medicină să aibă în însărcinare exclusivă ... difuzarea revistei.

Vi se pare fără nici o noimă propunerea noastră?

O știm și noi.

Ba, mai mult. Nouă ni se pare atît de anacronică și de neînțeles ca însăși starea de fapt care ne-a îndemnat să o formulăm.

FORUM STUDENȚESC

din colțurile mesei rotunde

ce-am făcut, ce trebuie să facem dar, mai ales, cum trebuie să facem

E ora bilanțului, a grijilor pentru un nou început. Aprecierile și analizele abia acum își văd sensul — *ce-am făcut, ce trebuie să facem dar, mai ales, cum trebuie să facem*. Iată punctul de vedere comun al membrilor Consiliului A.S.C. al Facultății de electrotehnică, exprimat la ultima ședință din acest an universitar.

Tema discuțiilor a constituit-o un test la care au avut posibilitatea să răspundă toți studenții facultății cu referiri la aspectele concrete ale activității asociației cît mai ales, la problemele principale de organizare ale acestei activități. Pornind de aici, gândurile rostite s-au legat de la sine, s-au exprimat nedumeriri, s-au dat soluții, s-au căutat generalizări.

În cele ce urmează am intervenit doar atunci cînd două replici prea îndepărtate s-ar fi completat de minune stînd alături.

Să facem cunoscute posibilitățile asociației noastre

— E una din concluziile clare desprinse din textul în discuție. Mulți studenți au început să aibă, încredere în noi și asta mai ales după reușita unor acțiuni în care au fost antrenați. Pentru unii colegi însă, activitatea asociației se identifică doar cu adunările generale și cu... munca patriotică!

Doru Cîmpan: — Într-adevăr, nu toți studenții simt că fac parte dintr-o organizație revoluționară. Este vorba de colegii din primii ani. În cazul acestora ar fi necesară o prezentare largă a posibilităților de acțiune ale asociației noastre încă din primele adunări generale.

Ioan Ardelean: — Există și o altă cale.

În anul de studii din care fac parte, abia după ce am rezolvat cîteva probleme ale colegilor, aceștia au înțeles că noi le reprezentăm interesele că munca noastră le împlinește doleanțele.

Dan Truțașiu: — Aș vrea ca studenții să simtă că ne preocupă problemele lor, să înțeleagă că adevăratele probleme sînt cele profesionale și poate atunci nici *părul* nu ar mai crea atîtea discuții.

Întărirea organizației de jos în sus

— „De ce să te ajut, tu știi mai bine ai deja experiență”, mi se răspunde de fiecare dată cînd cer sprijinul unui membru al biroului anului, — se plîngea *Miuleanu Maria*.

Ce aș putea să le răspund?

Ioan Ardelean: — La noi, pentru a activa asemenea „prezențe-absente” am încercat în spiritul centralismului democratic, o împărțire mai largă a sarcinilor în afara membrilor biroului. În acest fel un număr mare de studenți s-au văzut puși în situația de a organiza și de a răspunde de o anumită acțiune. Rezultă că atragerea treptată a unui număr cît mai mare de studenți, în munca de organizație se poate realiza prin împărțirea sarcinilor prin investirea lor cu anumite responsabilități.

Dan Silcă: — Am totuși o rezervă, mărind prea mult numărul celor care participă direct la munca de organizație, s-ar putea crea ușor situații în care să nu se facă prea mult, fiecare lăsînd în seama celui alt treburile mai dificile. Asta înseamnă că va trebui să facem astfel încît preferințele noastre să vizeze nu oameni care să *tie numiți*, ci omul care se oferă, care să pună mult suflet în tot ceea ce face.

Dorin Pop: — Oricum, studentul trebuie să simtă că joacă un rol în organizația din care face parte că efortul lui este necesar, că acțiunile lui întregesc spiritul revoluționar al grupului din care face parte. Trebuie așadar prin orice mijloc, să antrenăm masa de studenți.

Comisia politico-ideologică — o prezență mai activă

Prin specificul ei, munca politico-ideologică impune perseverență efort continuu în toate momentele activității noastre, în toate acțiunile. Numai astfel își va pune amprenta pe întreaga viață a asociației.

Adrian Marincu: — Și totuși munca politico-ideologică din păcate a avut adesea în centrul atenției doar informările politice...

— Nu doar printr-o informare politică asigurăm în rîndul studenților un nivel, o pregătire politică absolut necesară, ci în primul rînd prin munca activiștilor de zi cu zi — îl interrupe *Dan Truțașiu*.

Doru Cîmpan: — Părerea mea este că trebuie să creăm prin toate mijloacele o bază politică. În ultimă instanță plîm și prezența la cursuri este o atitudine politică.

Ioan Mihu: — Și munca patriotică este o chestiune de educație. Ar trebui să organizăm în așa fel acțiunile de muncă patriotică încît studenții să simtă că în timpul lor liber fac ceva folositor.

Mihai Popazu: — Sarcinile pe care le avem și modul cum trebuie să le îndeplinim, sînt în general diferite. Scopul trebuie să fie însă precis, pentru că perioada universitară este nu numai o perioadă de formare profesională, ci mai ales o perioadă a formării politice, etice. Iată de ce trebuie să acordăm multă atenție orientării corespunzătoare a conținutului manifestărilor cultural-distractive cărora nu trebuie să le lipsească o anumită încercătură tematică. Nu sînt necesare multe acțiuni, dar să facem totul ca măcar acestea să fie bine organizate. În privința organizării însă, lucrurile nu stau întotdeauna așa cum ar trebui...

Multă inițiativă din partea activiștilor

În primul rînd, cum s-a manifestat prezența noastră, a reprezentanților consiliului în cadrul anului? — își continuă *Dan Truțașiu* întrebarea întreruptă doar din nevoia unui titlu.

Ioan Horj: — Am fost un simplu spectator la adunările generale, pentru că nu prea am puncte comune cu activitatea studenților de la secția la care am fost repartizat.

— Rolul nostru esențial ar fi acela de a crea un cadru propice schimbului de opinii, de a stimula discuțiile și asta nu numai în adunările generale (*M. Popazu*).

Eva Vereș: — Nouă, anilor întîi, reprezentanții consiliului ar trebui să ne acorde mai multă atenție. „Tovarășul” care se ocupă de noi, se rezumă la a ne întreba dacă ne-am luat examenele sau dacă am ținut informările politice.

Fiecare delegat e obligat să lămurească problemele care se ridică și pe care, bineînțeles, le poate lămuri — încearcă *Dan Truțașiu* să puncteze niște concluzii. Trebuie să fie o prezență activă, să „scoată” probleme de la ei dacă e nevoie.

După primul semestru am cerut fiecărui delegat un raport asupra situației din anul de care răspunde; s-au aflat multe lucruri utile (mod de lucru demn de generalizat — n.n.) și cred că vom afla și mai multe în urma unui raport pe care fiecare activist din organizația noastră îl va prezenta la sfîrșitul acestui an și în care va arăta ce a făcut în cadrul organizației și-și va spune părerea despre ceea ce ar fi trebuit să facă...

— Ne feream de formalism și tocmai noi îl cultivăm? — își exprimă nedumerirea *Victor Glava*.

Petre Leontin (secretarul consiliului): — Victor, dacă și între noi sîntem formalisti, apoi chiar că nu mai are rost nici un fel de test. Anul trecut, cînd cei prezenți aici am preluat conducerea consiliului, cu toții am avut greutăți pentru că foarte puțini din vechii membri au rămas; n-am avut nici un „jurnal de bord” după care să ne ghidăm, a trebuit să luăm totul de la capăt.

Adrian Marincu: — În altă ordine de idei, inițiativa activiștilor ar trebui să se manifeste în special la nivelul adunărilor generale, care în ultima perioadă tind să se șablonizeze...

— Să facem din ședințe mese rotunde! subliniază *Dan Truțașiu* — un gînd demn de un nou titlu

TUDOR PETAN

fiii satului**despre comuna noastră să nu vorbiți
în culori de carte poștală ilustrată**

Primarul Radcov ne privește cu suspiciune. Are probabil impresia că vrem să îl tragem într-o cursă verbală. Sau, oricum, că vizita noastră nu este întâmplătoare. Rămâne între noi un vag paravan de... vorbe.

Îi spunem că am fost sfătuiți să venim aici de către unul dintre colegii noștri, studentul Lazăr Tveici și îi redăm citeva din cuvintele acestuia.

— Noi, cel din Variaș, nu avem dreptul să fim... modești. Noi avem ochiul proaspăt și emoția noastră nu a fost încă focită. Un singur lucru ne-ar plăcea; dacă ați vorbi despre Variaș în culori de carte poștală ilustrată. Duceți-vă la primarul nostru. El vă va spune și bune și rele. Vești aflate de tot felul. Așa cum viața le plămădește.

Acum după ce s-a dumirit că am venit cu bune intenții, bărbatul din fața noastră devine alt om.

Ascultați-l vorbind...

— Asemeni oricărui sat și viața Variașului este forțată la o desfășurare trepidantă. Între ceea ce am făcut până acum și ceea ce vom face sînt oamenii de aici și pămîntul lor. Pe el trebuie să îl ascultăm. Nevoile lor să le simțim ca fiind ale noastre. Așa a trebuit să facem și așa am făcut. Vreți să știți ce fac eu, primarul? Observ, sînt atent, ascult. Mă străduiesc să simt tot ceea ce îl preocupă pe oamenii în mijlocul cărora mă aflu. Să vă spun o taină? Orice ai face, orice ai încerca să realizezi va pluti pe deasupra lucrurilor dacă nu simți că bucuriile tale sînt deopotrivă și ale oamenilor care cred în tine, dacă nu ești solidar cu ei în iubirea pămîntului.

Îl întrerup.

— Tovarășe primar, a reușit cineva, vreodată, să vă iure din timp?

Ni se răspunde cu un zîmbet. Apoi.

— Pentru că observ că vă plac întrebările cu două înțelesuri, vă rog să-mi spuneți unde ați mai poposit înainte de a ajunge la Variaș?

— ???!

— V-am pus întrebarea asta, pentru că v-am văzut pantofii plini de noroi. Iar la Variaș nu mai există nici o stradă neasfaltată...

Ne simțim stinjenii. Primarul zîmbește...

— Vă fac o propunere. Hai să ne abatem puțin de la forma consacrată de documentare. Eu știu că voi țineți neapărat să-l ulmiți pe cititor. Voi vreți să auziți din gura mea că înălțarea zidurilor „în roșu” ale microspitalului sau

ale blocului în construcție, destinat viitorilor absolvenți de facultăți care vor lucra în Variaș, au cerut neînchipuite eforturi din partea Consiliului popular, că... Dar, hai, renunțați la prejudecățile voastre gazetărești. Mai știți, s-ar putea să iasă bine reportajul vostru... Descurcați-vă!

Așa am început documentarea pentru tema care, de fapt, ne adusese la Variaș.

Aflasem de la colegul nostru Lazăr Tveici că fiul satului, cum îi numise el, sînt, vară de vară, alături de cel care le-a sădit în suiele dragostea față de pămînt.

Aflasem. Și vroiam să ne convingem.

Dușan Vlascici, președintele cooperativei, ne-a luat-o înainte.

— Îmi închipui că vreți să știți cite ceva despre copiii noștri, de vreme ce sînteți și voi studenți. Să începem cu cei mai harnici. Primul e Iovița, doctorul, cum îi spunem noi. Mai rar un băiat de nădejde ca el. În urmă, dacă nu era, el nu știu cum ne descurcam. Eu nu cred că băiatul ăsta a dormit, în cele zece zile de vacanță, mai mult de șase ceasuri pe noapte. Al doilea ar fi Lazăr Tveici, student la agronomie. Așa oamenii ne trebuie nouă aici. În vară, de cite ori treceam pe la lotul lor (știți că la noi se lucrează în acord global) îl găseam pe Lazăr acolo. Ce să mai vorbim? Și Boița Iovanovici și Maria Milorad și Kurt Kratoவில் și Dușan Luchin, toți copiii noștri studenți sînt harnici. Veniți la vară și o să vă convingeți.

Dar...

Primarul din Variaș își dă seama că sîntem iarăși în incurcătură și... Și tot el ne ajută.

— Uite ce vă sîntuiesc eu să faceți. Cred că n-ar fi o bucurie mai mare pentru copiii noștri decît surpriza unei imagini „pe viu” de aici de unde noi îl așteptăm ca să vină... cu note bune.

Ideea ne-a ademenit. Am fotografiat rodul greu al serelor. Așa ne-a sîntuit președintele.

— Ați făcut o treabă bună. Copiii noștri o să vă mulțumească pentru că le-ați adus, în dar, o fărîmă din propria lor muncă.

— Ce să le mai spunem?

— Să fie buni.

— Dar colegilor lor?

— Spuneți-le că oricare dintre ei, medic, profesor sau inginer nu va simți, dacă v-a fi repartizat în comuna noastră, nici o diferență între blocul din Piața Operei și cel pe care îl construim noi, aici, în Variaș.

B. NICOLAU și
GHEORGHE TĂRȚAN

colegi și colege!

În ideea de a transpune în viață prețioasele indicații date de secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, la întîlnirea cu membrii Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist și Comitetul Executiv al Uniunii Asociației Studenților Comuniști din România, Comisia de muncă patriotică a Centrului universitar Timișoara și redacția revistei FORUM STUDENȚESC inițiază concursul „Cel mai bun fiu al satului natal”. Cîștigătorii concursului dotat cu premii, vor fi desemnați de juriu în funcție de numărul de zile prestate în timpul vacanței într-o unitate agricolă socialistă.

Dovezile pentru zilele lucrate, vor fi contrasemnate și de către economistul (contabilul) unității.

Oare, de ce sentimente sînt stăpîniți cei care, părăsind în curînd amfiteatrele își vor începe activitatea pentru care ani la rînd s-au pregătit? Oare cum va arăta viitorul pedagog, fizician, ori chimist, acolo între oamenii care îl așteaptă? Ne-au răspuns, în parte, acestor întrebări citiva colegi, viitori absolvenți ai Facultății de fizică din Timișoara.

— Ce crezi, Dima Gheorghe, că este caracteristic pentru atmosfera acestor zile?

— În primul rînd, ritmul de muncă. Se desfășoară o activitate febrilă. Fiecare dorește să facă o lucrare de diplomă cît mai bună. La urma urmei, nota obținută la examenul de stat contează mult la repartizare. În al doilea rînd nerăbdarea și entuziasmul. Așteptăm repartizarea. Ne facem planuri multe. Visăm și sperăm în realizarea viselor noastre.

Da, se visează mult în aceste zile. Și e bine așa. E chiar foarte bine pentru că este omenesc. Iar, omul prin modul de a visa, își merită împlinirea.

— Dar tu, Hilde ce visezi?

— Nu știu dacă sînt în stare să-ți povestesc tot ceea ce visez. Visele sînt prea multe iar minutele, prea puține... Aș reuși să mă descurc foarte bine și în industrie, dar învățămîntul mă atrage parcă mai mult. Îmi place să mă ocup de copii, să-i fac să înțeleagă frumusețea fizicii, a chimiei. M-am bucurat întotdeauna cînd am reușit să descopăr ceea ce îl frămînta, să-l ajut să depășească toate obstacolele. Poate că cea mai nobilă menire este aceea a profesorului care transmite prin timp mesajul generațiilor.

— S-ar putea să conduci mai tîrziu un cerc de fizică sau chimie. Ce părere ai despre această activitate?

(Știam că Hilde se prezentase bine la toate lecțiile ținute în timpul practicii pedagogice).

**Drum bun,
în viață!**

Mi-ar place să conduc un cerc de chimie. Aș insista în special asupra formării unor deprinderi și priceperi care să stea la baza activității de mai tîrziu a elevilor în cazul în care aceștia ar dori să devină chimiști.

— Ai fost pe parcursul studiilor responsabilă de an. Cum crezi că se va răsiringe experiența cîștigată în acest rîstimp asupra activității viitoare?

— Cînd am intrat la facultate eram atît de timidă... Am învățat să lucrez cu oamenii, să-i înțeleg, să îi conving... Și m-am deprins cu munca organizatorică.

Și Demetter Hildegardt se pregătea în ziua aceea pentru sesiunea de comunicări. Hilde Mică sau Epsilon (așa o numeam spre a o deosebi de tiza ei), îndrăgește discuțiile pe teme de etică, estetică, filozofie.

— Cum te-ai gîndit să-ți desfășori activitatea de diriginte dacă, bineînțeles, îi se va încredința o asemenea răspundere?

— E o mare greșeală să dai orei educative altă destinație decît cea firească: pierzi astfel unul din cele mai pozitive momente de a-ți cunoaște elevii și de a te apropia de ei. Am să insist desigur, asupra educației morale dar voi pune accent și pe educația estetică. Țin foarte mult ca elevii pe care îi voi avea să devină cu adevărat oameni și cu o personalitate morală sănătoasă.

— Nu concep să predau fizica sau chimia fără laborator, îmi declară Mirică Emil.

— Dar dacă vei fi repartizat într-o comună la vreo școală fără laborator?...

— Sală, să-mi dea că mă descurc eu! Există numeroase experiențe care nu necesită o aparatură prea complicată.

— Ce crezi tu Radu-Dragoș Mariana că trebuie să fie principala calitate a unui pedagog?

— Pasiunea. Pasiunea e necesară în orice profesie, dar în aceea de pedagog ea joacă un rol aparte. Dacă nu-ți iubești copiii și profesia e foarte greu să realizezi ceva în activitatea educativă.

— Ce îți-ai dori mai mult în viitorul pe care îl vei începe cit de curînd?

— Să fiu repartizată împreună cu soțul.

— Înțeleg, mai ales că aștepti și un copil.

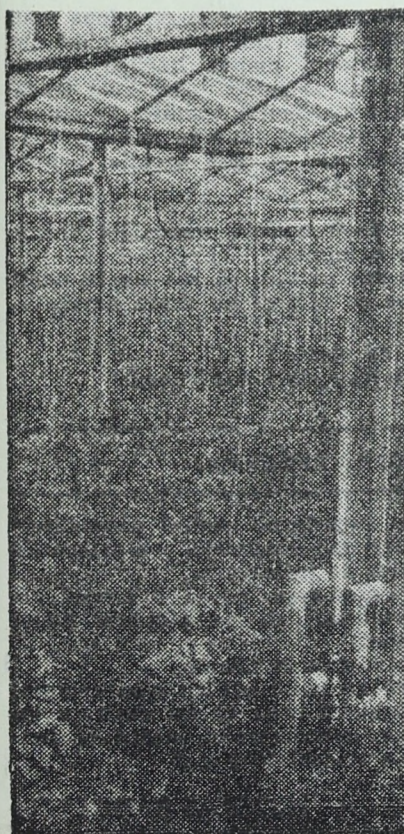
— Da să știți că e într-adevăr ceva să ai un copil.

Am redat mai sus doar discuțiile avute cu cei care vor să se dedice activității pedagogice.

O mare parte a colegilor își doresc repartizarea în industrie. Alexandru Lucaciu a fost tehnician în industria de medicamente și ar fi încîntat să lucreze și de acum înainte în industria chimică. Petru Vilceanu e pasionat din copilărie de electronică și electrotehnică. Ioan Andrei a înțeles frumusețea muncii în industrie din perioadele de practică. Lui Leontin Sabău îi place deopotrivă munca în industrie ca și cea de la catedră.

În sfîrșit, poate că discuțiile de mai sus nu frapează prin inedit. Aspirațiile colegilor mei sînt modeste. Și poate chiar de aceea le-am consemnat înaintea urării care se cuvine în asemenea împrejurări — Drum bun în viață dragii noștri colegi!

OVIDIU DAN

istovit, cugetam la ploile de primăvară...

Privind norii amestecându-se cu văzduhul și cu farba, am devenit sentimental.

Știam că în curînd va începe prima noapte cu lună nouă.

Istovit cugetam la ploile de primăvară.

Teribile sînt ploile acestea. Ele, ploile de mai sînt cele mai frumoase. Le întrec pe cele de vară.

Ploile de primăvară sînt poeme.

Picuri te mîngîie din cele patru părți. Și se rostogolesc de pe creștet pe șuvițe, pe frunte, pe obraji și rîzi.

Rideam...

— Oprește-te i-am spus fetei de lingă mine.

..Și-am așteptat, în palma deschisă să-mi lunec o pictură care, de pe genele ei, azvîrlea lănci de lumină.

dreptul de a avea amintiri

trebuie cucerit...

Fusesem inspirat. L-am căutat mai întii pe autorul scrisorii.

Și l-am găsit.

Nu înțelege ce ar putea fi atât de interesant din punct de vedere gazetăresc, deci din punctul de vedere al extraordinarului — în scrisoarea cu pricina.

I-o recitesc.

Dragi colegi,

Anul nostru de studii se află la mijlocul perioadei de practică — ne aflăm, așadar, în acest încăpător amfiteatru al cărui timp interior va fi definit de efortul nostru într-un unic obiect de studiu — munca.

De aproape două luni de zile învățăm să ne cunoaștem.

Învățăm să alăturăm sentimentul timpului adevărat la flacăra zilelor noastre.

Astfel cu fiecare răsărit al dimineții, cu începutul fiecărei fapte știm să-i cerem mai bine pămîntului să-și urce și să-și îplinească sevele în fructe, odată cu noi. Am fost prezenți la primul seminar în care ne-am examinat propria devenire în relația revelatoare a muncii pe șantiere și am învățat să-l înțelegem pămîntului setea și sațul și ne-am deprins cu pulsația învierii.

Am învățat să ne înscriem destinul, visînd lucid, închipuindu-ne visele pe măsura drumului care dă solemnitate trecerii noastre prin timpul prezent și ne deprinde pașii cu urcușul spre tărîmul generos al opțiunii spre alte certitudini. Învățăm să ne integrăm în lumea de permanențe și glorie ale acestui pămînt. Deprimem puterea de a zbura în clocotul clipelor noastre de confirmări și întrebări creatoare. Învățăm să ne purtăm gîndurile tot mai sus, mai aproape de cerul țării mai înalt mîine decît astăzi, mai albastru cu toate trăirile și minunile vîrstei noastre.

Mă intrerup.

Interlocutorul nostru simte că vreau să-l întreb ceva.

Îmi răspunde.

— Dreptul de a avea amintiri trebuie uneori cucerit...

— Voi îl aveți deja.

— Venind aici, îi spunem secretarului ASC al anului I zootehnie, studentul Gheorghe Valda, am fost hotărîți să ocolim extraordinarul. Căutăm tocmai obișnuitul. Faptul care să nu frapeze prin inedit, faptul comun și...

— Greu de închipuit. Dar mă rog... Să încercăm...

Îi vedeți, sînt peste tot. Unii stau aplecați alții sînt pe tractor, unii pășesc grăbiți spre celălalt capăt al cîmpului.

Și toată ziua la fel.

— Dar seara?

— Seara sînt alți oameni. Atunci poți să-i întreb despre oricine, despre orice.

„Cîte foi are porumbul?”

„Ce a făcut „Poli”?”

Mai avea vreun rost să-l întreb pe Gheorghe Valda despre numele eroilor planului meu reportaj?

forfotă de mașini și oameni

Am să încep acum altfel. Stațiunea didactică experimentală. „Castelul de apă” (ce splendid sună) în alb și negru. Deasupra soarele zvîrle lănci care ard. La poalele lui cîmpul. Forfotă de mașini și oameni.

Un tractor care sîrșie carnea pămîntului. Din cînd în cînd fierul plugului își dezvăluie lucirea. Și pe fața fetei care stăpînește tractorul o urmă de durere.

Soră a cîmpului. Prin tine pămîntul simte.

Plugul sîrteacă și tractorul continuă apoi goana către mine.

Se apropie. Frînează...

atingi ușor corola celor două flori

Îi spun studentului Paul Beloane.

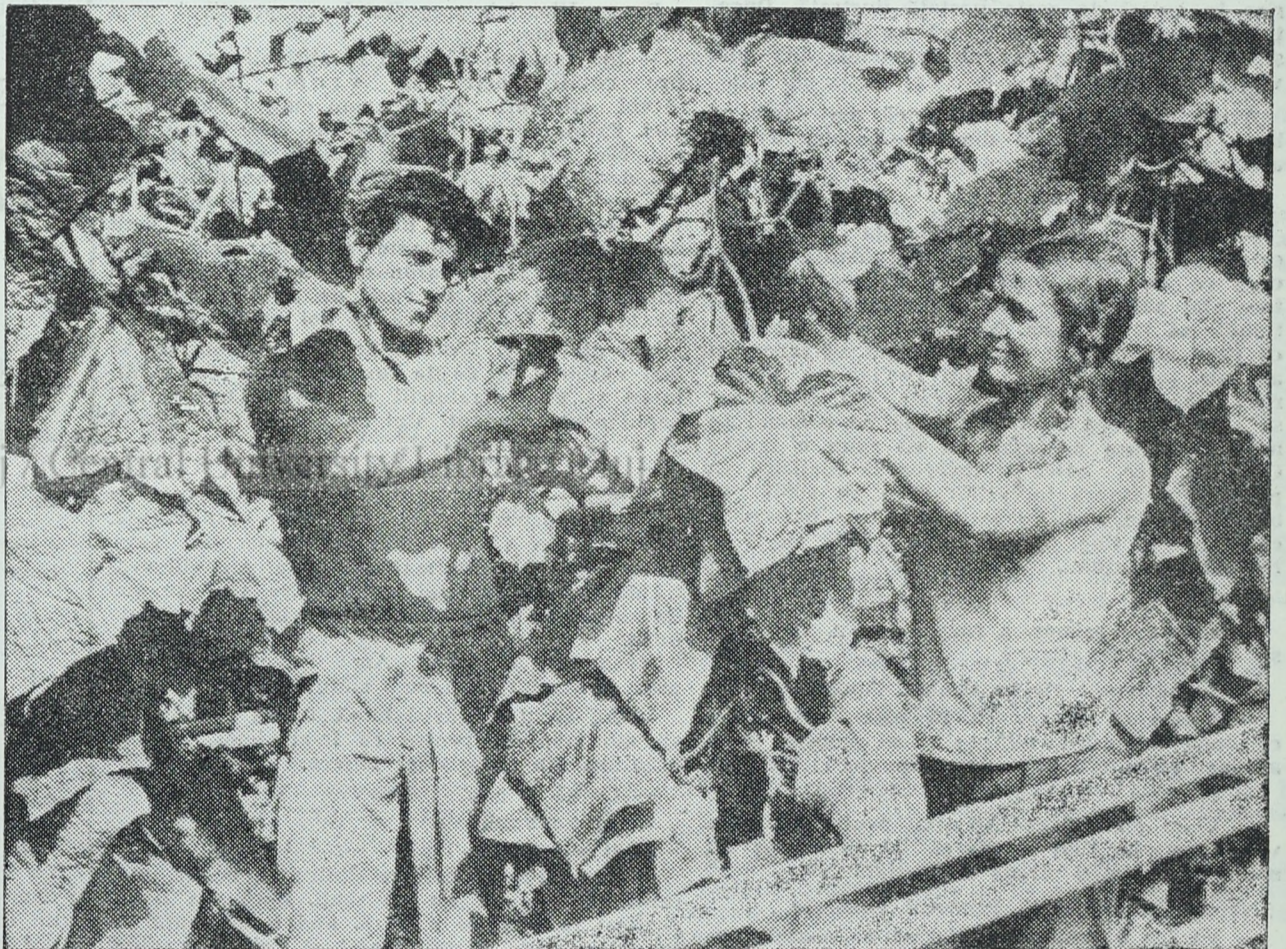
— De cîte ori scriu despre practica studenților agronomi îl rog pe cîte unul dintre ei să mă convingă că polenizarea sau plivitul este o treabă complicată.

— Nu, îmi răspunde de data aceasta Paul. În nici un caz. Atingi ușor corola celor două flori și... gata.

— Și atunci?

Răspunsul lui Paul parcă îl copiază pe cel al unui „erou de reportaj” din anul trecut.

— Nu-l complicată cît e în stare necunoașterea ei să... complice. Pentru că vezi tu, ca să ajungi din amfiteatru în biroul inginerului trebuie neapărat să „stai mai întii de vorbă” cu rodul pămîntului.

Fata are o aluniță pe obrazul stîng pe care și-o atinge ca în poveștile japoneze.

— Stai. Trebuie reglată adîncimea.

Apoi din nou, fata. Mi-au rămas ochii la ea. Am și uitat de tractor.

tului. Să-i înțelegi acestuia fantasticul drum de la sămînță pînă la fruct.

Îl intrerup. Și-i citez din memorie bunului meu prieten cîteva fraze spuse cîndva de o colegă într-un an mai mare.

„Vin adesea la cîmp și mă așez la marginea unui lan de grîu. Și ascult cum milioane de inimi din tot atîtea plante, măsoară timpul, liniștea. Trec printre ele, le privesc, le ating, pășesc le las să mă mîngîie simțind o nebanuită bucurie. Și atunci, cîte o dată, în rare secunde, suie în mine o umilință rară și binefăcătoare și, fără orgoliu, lacrimi limpezi îmi curg pe obraz.

Cîmpul...

Nimic mai uman decît egoista, marea lui liniște. Și fericiți cei care o înțeleg.”

Mă intrerup. Nu am curajul să mă uit în ochii lui Paul. Sînt sigur că nici el nu simte nevoia...

Îl întreb

— Mai e nevoie de ploaie?

— Nu. Cîmpul tinjește deja după soare.

seara, undeva...

Seara undeva, nu departe de centrul gospodăresc al Stațiunii didactice experimentale, aspersoarele imitau susurul ploilor de primăvară.

În apropiere pe cerul roșu, clipea o lumină palidă. Brațul unei macarale de pe șantierul noilor edificii ale institutului.

Primele corpuri sînt deja terminate.

— ... Pe măsură ce noile edificii s-au conturat în spațiu ele ne-au redat ceea ce am dorit cu toții — materializarea entuziasmului nostru și imaginea impunătoare a acestui timp...

— Astfel, visele...

NICOLAE BĂDILESCU

Fotografii de ROLAND DORN

generația anului XXX

la burila mare, doi colegi...

AM VRUT SĂ-MI ANTICIPEZ VIITORUL

Mi s-a spus că Burila Mare este pe undeva pe la Dunăre și am început să o caut. Am căutat-o în această primăvară sperând să-mi regăsesc prietenii, colegii mai mari care în urmă cu un an au început să profeseze aici medicina.

Sau, poate nu doar pentru alții. Poate am vrut să-mi anticipez viitorul prin prezentul foștilor mei colegi de facultate. Am căutat un loc anume și doi oameni, pe soții Mihaela și Cristian Furnică, ca să-mi împlin amintirile care mi se vor cuveni.

Burila. Oare de ce oamenii de aici au numit-o Burila Mare? Și oare de ce tocmai aici Ioan Cantacuzino a clitorit dispensarul în care stau acum de vorbă cu prietenii mei.

Îl ascult pe Cristian.

— E doar, începutul!

Sătenilor le-a trebuit timp să accepte că noi, tineri cum sintem, vom putea avea grijă de sănătatea lor.

Erau obișnuiți cu medicii de-a doua tinerețe, erau convinși că numai timpul aduce înțelepciunea și priceperea. Nici pînă azi nu știu cum le-am risipit neîncrederea de la început.

Îmi amintesc doar că într-o zi, un bătrîn a venit să-mi mulțumească pentru grija pe care l-o purtasem. La plecare mi-a spus: „Ehe, sinteți tineri, dar tare învățați”.

Sintem tineri dar în tinerețe nu vedem o scuză ci o obligație în plus. Adică douăzecișipatru de ore din tot atîtea, treji, teren zilnic, multă înțelegere față de pacienți... Apoi sint greutățile, rezolvabile sau nu. Ce să facem cînd o mamă încă îi mai „tratează fierbințele” pruncului cu tăciuni stinși în apă? Nu poți să

Coleaul meu
Cristian

zîmbești așa cum nu poți să treci nepăsător peste o greșală ca aceea de a bea... penicilină cu apă.

ACUM ȘTIU CĂ VIAȚA...

Îmi dreg oboseala și incertitudinile cu o cafea într-un interior modest încărcat de semnificații: o bibliotecă cu rafturi supraaglomerate de cărți, reviste și ziare, televizor și un magnetofon cu muzica studenției. Fostul meu coleg de facultate îmi face mărturisiri: „Acum știu că viața nu înseamnă neapărat cafeluța la barul din colț, filmul de la „Modern”, orizontul citadin încărcat. Înseamnă și altceva. Știi, nu numai oamenii suferinzi simt nevoia de a se ști în siguranță avînd în preajmă alți oameni. Chiar

și eu am simțit această nevoie. Am observat însă că obișnuința și curajul rezolvă multe situații”.

MĂ AFUND ÎN NISIPUL DRUMULUI

Mă afund cu pantofii în nisipul drumului. Nisip de Dunăre fin și roșcat. Mă bucură grădinile cu spoială de flori albe, gardurile și pomii. Îmi stăruie în minte cuvintele colegului meu rămas acasă între oamenii care îl iubesc și pe care îi iubește deopotrivă.

— Ascultă, să nu greșești cumva crezînd că viața ar fi... Viața e frumoasă așa, cu satisfacții și neplăceri. De aceea îți trebuie curaj ca s-o trăiești. Nu doar timpul aduce înțelepciune, așa cum credeau bătrînii...

ANA BERCEA

ce-ți rămîine după o lună de practică?

Poate că noi nu am fost indeajuns de prevăzători sau poate că de vină sint colegii noștri din anul II al Facultății de construcții care nu ne-au încunoștințat din timp despre practica lor de la Jimbolia. Am fi scris un reportaj amplu.

Așa, oricum, noi ne facem (cel puțin în parte) datoria față de cititori transcriind citeva imagini însoțite de gîndurile unora din cei care, atunci, în luna aceea de la începutul verii, au dat semnalul începerii... practicii.

Ce-ți rămîine pentru examen după o lună de practică? Frînturi disperate de imagini — totul învălmășit într-o vagă senzație de... concret.

Dar, dincolo de acest tablou general, încep — cînd te apuci să înveți — stratificările celor deprinse în răstimpul tumultos scurs, acolo, în centrul de practică.

Și...

Și parcă înveți mai ușor. Și, parcă, citind cursurile revezi toate cîte, cu migală le-ai făcut zile și săptămîni în șir...

M. IONEL

Se spune că fiecare generație introduce în propria istorie ideile care îi aparțin. Apoi își reconcentrează forțele pentru a le pune în valoare sonoritatea specifică. Asemenea idel, aparținîndu-ne, au generat un copleșitor sentiment generației noastre — sentimentul istoriei. Iar pentru noi, a trăi istoria de ieri, de azi și de mine a acestui pămînt înseamnă, înainte de toate integrarea în timpul care ne aparține cu toate faptele noastre, cu întreaga noastră putere de dăruire, cu demnitate...

Așa cum au făcut toți colegii mei de practică

LIVIU CRIȘAN

noi ~ în sălile de spec- tacole

Faptul că am urmărit frecvența studenților în sălile de spectacole ne-a prilejuit în primul rând, deschiderea unei perspective către preferințele colegilor noștri și în al doilea rând, nivelul care desemnează poziția acestora față de cultură indiferent de specialitatea în care studiază.

Concluziile nu vor fi subliniate în cele ce urmează ci, din prezentarea stărilor de fapt lășăm posibilitatea „citirii” printre rânduri. O certitudine se cuvine totuși subliniată de la început. Prezența vie, plină de inițiativă caracteristică studenților din țara noastră, manifestată în pregătirea temeinică pentru viață în orele de muncă patriotică, în activitățile de cercetare în producție este tot atât de semnificativă și în domeniul culturii, al receptării valorilor inestimabile ale societății românești de astăzi.

După cum se știe, Teatrul Național din Timișoara a organizat la Casa de cultură a studenților o serie de spectacole care veneau să răspundă solicitărilor studenților. Dintre acestea simpoziioanele tematice, întâlnirile sau spectacolele de mare priză cum a fost „Coroană pentru Doja” montat în colaborare cu Studioul studentesc de teatru al Universității, au înregistrat succese meritorii. Există desigur anumite preferințe ale studenților în privința repertoriului îndreptat către valorile care să îi exprime cel mai intim: marile personalități ale dramaturgiei românești și universale, teatrul politic, probleme ale eticii și moralei. În măsura în care repertoriul Naționalului timișorean răspunde acestor opțiuni își asigură din partea studenților participarea corespunzătoare.

O formă mai recentă prin care Teatrul Național vine în întâmpinarea studenților sînt spectacolele organizate în mod special pentru ei. Astfel pentru Universitate a avut loc spectacolul cu piesa A doua față a medaliei de I. D. Sirbu cu o participare de oproximativ patru sute de studenți, pentru Institutul politehnic, două spectacole — Suflete tari de Camil Petrescu și Să nu ti faci prăvălie cu scară de Eugen Barbu.

Dacă între începutul stagiunii și sfîrșitul acesteia participarea studenților înregistrează o scădere simțitoare, faptul este explicabil întrucît pe de o parte sfîrșitul de stagiune îi corespunde sesiunea de examene, iar pe de altă parte începutul de stagiune este de obicei marcat de cele mai izbatite spectacole.

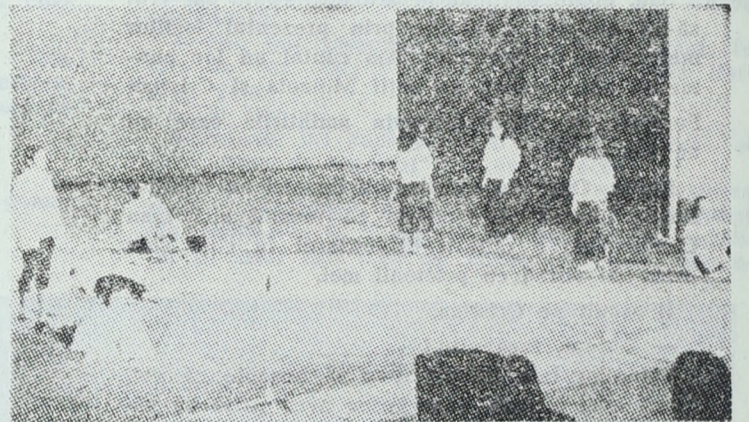
O situație care nu este în măsură să-i caracterizeze pe colegii noștri și la care ar trebui să relecteze mai mult alături conducerea Teatrului Național cît și C.U.A.S.C. din centrul nostru universitar, o constituie prezența unui număr redus de studenți la spectacolele de teatru comparativ cu alte manifestări culturale.

În ce privește spectacolele Operei de Stat din Timișoara, în urma observațiilor noastre, ne permitem să considerăm exactă opinia exprimată de studentul Dimitrie Păcurariu referitoare la faptul că dintre studenții care frecventează reprezentațiile de operă, numărul cel mai mare îl însumează studenții de la Institutul politehnic. În schimb își exprima colegul nostru nedumerirea că nu prea pot fi întîlniți aici studenții Facultății de muzică. Cu toate acestea, credem că, numeric, frecvența studenților la operă poate fi îmbunătățită prin abonamente, printr-o activitate mai intensă a Comisiei culturale pe Centrul universitar în ce privește popularizarea și informarea studenților asupra spectacolelor. Cu

alte cuvinte, am dori ca printre numeroasele arii sportive să existe și cele care reclamă un spectacol de operă sau de teatru, pe ațișierele institutelor sau ale căminelor studentești.

Concertele simfonice ale Filarmonicii de Stat „Banatul” îi atrag în mod deosebit pe studenți. Lidia Mocanu, studentă a Facultății de filologie, remarcă un lucru semnificativ. Din totalul de spectatori prezenți la un concert, majoritatea este formată din tineri. Printre ei pot fi recunoscuți în mod obișnuit foarte mulți studenți atât sîmbătă seara cît și duminica la concertele educative pentru tineret.

Clara Vuia, secretara artistică a Filarmonicii s-a referit la prezența nu tocmai îmbucurătoare a studenților la Stagiunea studentească, datorită paralelismelor cu alte acțiuni. Așa se explică faptul că actuala Stagiune studentească nu a putut începe decît în decembrie.

Prezența mare a colegilor noștri în sălile de cinematografe explică popularitatea celei de a șaptea arte în mediul studentesc și, deopotrivă faptul că studenții nu se îmbulzesc la filmele care „distrează ochii”. O ilustrează afirmațiile de tipul: „Am fost la filmul de la „Modern”. Mai bine lăceam altceva”. Sigur că repertoriul cinematografic nu este întotdeauna strălucit, dar este important faptul că studenții caută filmele bune, filmele de problematică majoră, că se atașează pușinelor permanente cinematografice care au rezistat timpului. Din păcate însă în Timișoara nu există nici un cinematografe cu un minim program de cinematocă.

Este firesc să găsim plină sala de spectacole a Casei de cultură a studenților, cluburile studentești, ele fiind cele dintîi menite să răspundă preferințelor studentești. Sălile sînt pline vînzarea la cinematocă, la spectacolele ansamblului „Doina Timișului”, la Gala laureaților Festivalului Național al Artei Studentești, la spectacolele de teatru și de muzică sau de film susținute de colegii noștri.

Iată, deci că sala de spectacole a intrat ca o permanență ca o necesitate în preocupările cotidiene ale studenților și ilustrează un caz particular, acela al setei de cunoaștere proprie unei vîrste pline de elan și tinerețe.

ION IOVAN

Dacă ar fi să-ți întreb pe un licean sau pe o liceană ce părere are despre studenți, răspunsurile ar fi foarte puțin diferite. Primul va spune că studenții înseamnă discotecă, distracție, mult sport și ... poate studiu iar ea, liceana s-ar putea să nu ti răspundă imediat la întrebare, sau cu un zîmbet vag să-ți spună — studiu și distracție.

Așa este Pentru că a înțelege exact ce este aceea studentie îți sînt necesari patru sau cinci ani, în care reușești să definești studentește fiecare din noțiunile invocate de oricare licean.

Așadar, studiu, distracții, sport, discotecă ... Dar și o întrebare ... Oare ne putem bucura de o deconectare în timpul liber pe care-l avem la dispoziție?

Sîmbătă și duminică sînt zile cînd simți nevoia să respiri un aer ceva mai pur, decît cel citadin sau să aștepti cu nerăbdare serialul televiziv. Unii preferă teatrul, filmul, opera ...

Bine bine ni s-ar putea reproșa dar celor cărora nu le convine nici una dintre soluțiile de mai sus, ce pot să facă?

Tinerețea înseamnă dinamism. Este un adevăr care nu poate fi uitat.

Să zicem că după o săptămîină de ploaie mărunță și deasă vine o sîmbătă mai altfel mai plină de soare cu un cer neașteptat de senin. O astfel de ocazie nu trebuia pierdută.

Așadar, seara cu o însoțitoare plină de umor și fantezie am pășit (premeditat) cu dreptul în „Casa studenților”, unica instituție (după părerea celor mai mulți studenți) în stare să ofere distracție pentru toate gusturile.

În hol, agitație. Curioși ne facem drum printre studenți, studente, intruși, intruse către afișul de pe peretele din dreapta un fel de ... îndreptar al pașilor.

Mai întii, ne autoinvităm în sala de specta-

halul de sîmbătă seara

cole, unde Academia de științe economice din București prezintă un spectacol de teatru, muzică și umor.

Sală plină zgomot mult, risete exclamații. Doi amici se parea că nu se mai văzuseră de cînd erau colegi la creșă. Se îmbrățișau și-și strigau: **Mă băiatule, mă băiatule!** Reușim să ocupăm două locuri în primele rînduri.

Lîngă mine cineva comentează „sollo voce” calitățile fizico-interpretative ale eroinei.

În spate un glas care-ți trăda posesorului rară inteligență afirmă cu competență că rolul feminin este jucat într-o asemenea manieră încît îi amintește de anii cînd purta pantaloni scurți.

A doua piesă.

Nicolae Modval a pus în scenă cu deosebit simț al sensurilor ce se vor transmise de către autor viitorului. De multe ori chiar și la replici insignifiante la lecturarea piesei, se rîde, se aplaudă la scenă deschisă.

Și vocea șoptită de lîngă mine devine acum o entuziasmată cascadă de rîs.

După o scurtă pauză în care s-a ascultat zgomotul generat de ușile trîntite ale sălilor de sus, spectacolul continuă cu muzică folk (sala

aplaudă frenetic), poante bune și ne-bune. La sfîrșit, bravo din toate părțile, iarși zgomotul spectatorilor care se grăbesc spre ieșire, scaune lcvite, comentarii de tot soiul. **Buni oameni dom'le. Era mortală „Efimița” etc., etc.**

Unde mergem acum? Hai în locul numit discotecă (care suferă de lipsa unei săli adecvate).

Ochii (ca primă reacție) sînt șocați de scara tixită de studenți, sfînd, unii comod pe balustradă, alții în picioare, ascultînd cu atenție sau plictiseală efluviul care se revarsă cu furie asupra timpanelor. Se fumează, se privește, se admiră, dar nu se spune nimic.

E zgomot. La capătul coridorului o sală. De fapt este un hol cu douăzeci de scaune și mese la care se stă, se joacă sah, rummy. Dar sînt de cinci-șase ori mai mulți pretendenți. Căutînd din ochi acul în carul cu fin, adică disc-jockey-ul care abia mai apărea uneori din oceanul uman.

Strig: „Titanic Vals!” Nu mă aud nici măcar eu. Cîțiva se hazardează să danseze. Alții cu o cafea în mînă și ochii înnoptați plutesc cu gîndurile în cine știe ce lumi. „Barbar cîntă femeia aceea / Tirziu în discoteca plină” (ă propos de Janis Joplin).

Pe scări, urcă alți amatori. Doresc din toată inima o înghețată și nu găsesc decît apă caldută.

Plecăm. Se spală trotuarele. Se simte răcoarea nopții. În față, un grup de cunoscuți secundau un chitarist: „Noapte de catifea ...”

Îmi amintesc că sîmbăta trecută, la discoteca medicinii, spectacolul fusese asemănător. Se dansa — pe scări, pe coridoare, peste tot ...

În rest — semiobscuritate, muzică, căldură, fum.

Ce facem, săptămîina viitoare?
„... dansăm în familie”.

CRISTIAN JIANU

al dumneavoastră (ss) indescifrabil

Zice poetul A: „Inserarea (mi-a atins mina cu zborul depărtării...” Zicem noi... transmițându-ne un fior poetic irezistibil, care se manifestă în versuri de factură blagiană ai avantajul fluidității, dar și dezavantajul transpunerii într-o stare de delir nepoetic...

Sau: ...„Un iz de sticle goale alungă răpitoare...” (Cind noaptea cade brusc). În timp ce colegul nostru A își sacrifică timpul liber spărgînd ouă la marginea lumii ca să plămuiască păsări, tu îți pierzi vremea golind sticle ca să le alungi!

Dar în 13, cum o fi? Oprește-te U G. („Mă doarte tăcerea pe coapse”). Nu te împacienta. E modul tău de a reacționa la tăcere. Pe alții îi doare pe ochi, buze, umeri, sufletul etc.

radar UN CĂLĂTOR, DOUA CALCATOARE În atenția studenților locatari ai căminului 1 (complex). Dacă vreți să călcați o cămașă, vă sugerăm să nu vă mai deranjați coborînd la poartă după fierul de călcat Am făcut-o noi și am găsit unui... defect.

O finală se poate câștiga și pe ploaie Nu, nu vă grăbiți să silabisiți numele lui Năstase în cele ce urmează și nici să nu sperați că veți citi o avangardică a unei noi finale braziliene la München. Un titlu mai potrivit n-ar găsi nici Fănuș Neagu (poate doar dacă și-ar muta articolele pe prima pagină a vreunei publicații a Asociației vi-nătorilor și pescarilor).

Hai CEEU! (Pe terenul alăturat, galeria lui „Poli”, care aștepta fluierul lui Anderco pentru a le măcina nervii feroviarilor el jeni, suna ca un cor de vînatóri întunecați în pădure).

ZUGRAVIȚELE Locatarele camerei 31, căminul 3, au luat inițiativă de a-și zugrăvi singure camera. Și au făcut-o. Acum cînd totul e frumos și curat, iar conflictul cu administrația căminului s-a aplanat, fetele se gîndesc la viitor. Ce se va întâmpla dacă, cineva care le cunoaște pasiunea, le va repartiza la anul o altă cameră?

Intimpinăm glorioasa aniversare

Sesi

„I-am luat, I-am luat”

Nu pot să cred că cineva ar putea fi în stare să-mi zdruncine credința absolută în tarmecul sesiunii studentești.

Oricâtă putere de convingere ar putea aduna un orator de clasă, rămân fidel gândului că cea mai mare parte a trumuseșilor anilor de studenție le dă acea sublimă încordare fiziologică în timp, clipa în care cu recunoștință redăm dascălului tot ce cu părinteasca răbdare a sădit în noi.

Degeaba-mi vor pomeni unii despre desfătarea bașică în stare să le păstreze „Groapa” în amintire ani de-a rândul. Voi rămâne indiferent.

Nu am să pot compara niciodată clinchetul paharelor și al atmosferei nebuloase de fum a țigărilor, fie ele chiar blonde, cu paloarea care îți preschimbă fața, în sala de examen.

Întinzi mâna tremurândă spre biletele răsfirate aiudoma trunzelor toamnei prin parcuri, mîntea îți scapă din frîu și nu te poți gândi în acel moment decît la ceea ce, cu candoare numim „bașcă”.

Și cum te mai luminezi la fața cînd întrebările înșiruite pe petecul acela de hîrtie, de care depinzi tu, omul, îți ordonează mîntea și plin de tine îți dai seama că știi, înțelegi încă din acel moment că examenul este luat.

Bucuria îți înundă trupul vlăguit de emoția așteptatului „la rînd” și ești alt om.

Ce bine te prinde nonsalanța omului citit pe care o abordezi, rotunjind trazele în așa fel încît să fii cît mai pe placul exigentului profesor. Și cum te cuprinde stăpînirea de sine cu fiecare problemă expusă după ce ai primit aprobarea tăcută a celui care la rîndul său e mîndru de tine.

Poți oare găsi o plăcere terestră care să suporte comparația fumului de țigare din care tragi cu năduț, odată scăpat? Și ce te mai bucuri, explicînd cu gesturi care stidează gravitația „cum l-ai făcut priat pe profesor”, colegilor care încă nu au intrat în sala cu... surprize. Cît de ușor este întodeauna examenul pe care tocmai l-ai promovat.

Cît de ușor pășești descătusat de încordarea care îți pulsa nebunește singele în trupul parcă neapartinîndu-ți.

„I-am luat, I-am luat” o repeși fără sfîrșit, pentru tine și pentru toți cei care îți fac bucuria să te întrebe

Un examen promovat. Cu ce poți compara această bucurie, această sublimă satisfacție personală care îți însușă sentimentul datoriei împlinite.

Valoarea momentului crește precum cea a vinului bun odată cu scurgerea timpului. Cum toate plăcerile lumești, nu durează mult, să ne gîndim doar că anii... trec și nu ne vom mai înțîlni cu tainele ascunse în pătratul biletului de examen.

Și poate abia atunci vom da adevărata valoare tarmecului timpului numit sesiune. Și ori de cîte ori îți va reveni în mîntea tremurului plăcutei amintiri te va face să te simți din nou, pentru un moment studentul de altădată.

Rest l film, toibal, se vor repeta precum zilele săptămîinii dar sesiunea, tensiunea ei, care te-a făcut să suteri și să te bucuri deopotrivă va dăinui unică în timp și te va face întotdeauna să te gîndesti cu drag la anii de studenție care trec... trec...

V. T.

ce credeți?

Întrebarea se cădea pusă altfel — dacă vor fi numai note bune în actuala sesiune. Dar îmi dau bine seama că formulată așa întrebarea pare mai interesantă, sună mai hotărît, mai publicistic. Fără îndoială că vor fi note slabe, ca la orice sesiune. Dar...

Bunele intenții — numai ele în sine — nu sînt de ajuns, firește dorim cu toții să nu se înregistreze note slabe. Personal cred că eforturile care se fac pe toate planurile pentru o cit mai aprofundată asimilare a cunoștințelor, ponderea tot mai mare acordată orelor de lucrări practice, ne îndreptătesc să credem într-o reducere a notelor slabe.

În rest studiu — și în măsura în care ni se poate acorda o astfel de opinie — nu pot decît să mă declar optimist.

PETRU SIM, student
Institutul agronomic Timișoara

Să nu ne îmbătăm cu paharul de șampanie închinat la hotarul timpului. Da, note proaste vor fi, iar dacă m-ați întrebat: în actuala sesiune vor fi note bune — răspunsul meu ar fi fost desigur da, vor fi!

Vor fi pentru că se învață, pentru că nici unul dintre noi nu se poate plînge că nu avem condiții. Și în acest caz notele bune vor fi sigur — regula, iar cele proaste excepția.

ION FRANȚESCU, student
Institutul politehnic Timișoara

Este de la sine înțeles că fiecare dintre noi refuză cu încăpăținare gîndul că nu va lua nota maximă. Este firesc. Tot atît de firesc mi se pare însă ca pe ici pe colo să mai avem surprize. Să le sperăm însă rare, astfel, încît sesiunea să fie...

RODICA FILIMON
Institutul de medicină Timișoara

În sălile de lucrări practice, în laboratoare, în sălile de lectură, peste tot se simte atmosfera febrilă a examenelor. Rezultatele de pînă acum promit o reușă deplină. Avem oare dreptul să fim optimiști? DA!

Premizele sînt bune. S-ar părea că ștacheta va fi ridicată. Inși ne întrebăm vor fi și note slabe în actuala sesiune? Poate. Dar nu numai...

Pe cît de comod și prudent să laud dimineața abia după asfințit, pe atît mi se pare de riscant să fac prognoze pe seama actualii sesiuni. Totuși, gîndindu-mă la condițiile create, la atenția pusă în pregătirea examenelor nu-mi rămîne decît să cred în obținerea de foarte multe note... excepționale.

ADAM SZATMARY, student
Universitatea din Timișoara

Din păcate sesiunea de examene, altitudinea ei calitativă nu poate fi determinată. Firește, fiecare își propune să învețe, să știe bine, să răspundă excepțional. Este foarte greu însă să se facă o prognoză în ce privește notele pe care le vom obține. Cu alte cuvinte putem ști exact cît învățăm. Și atît.

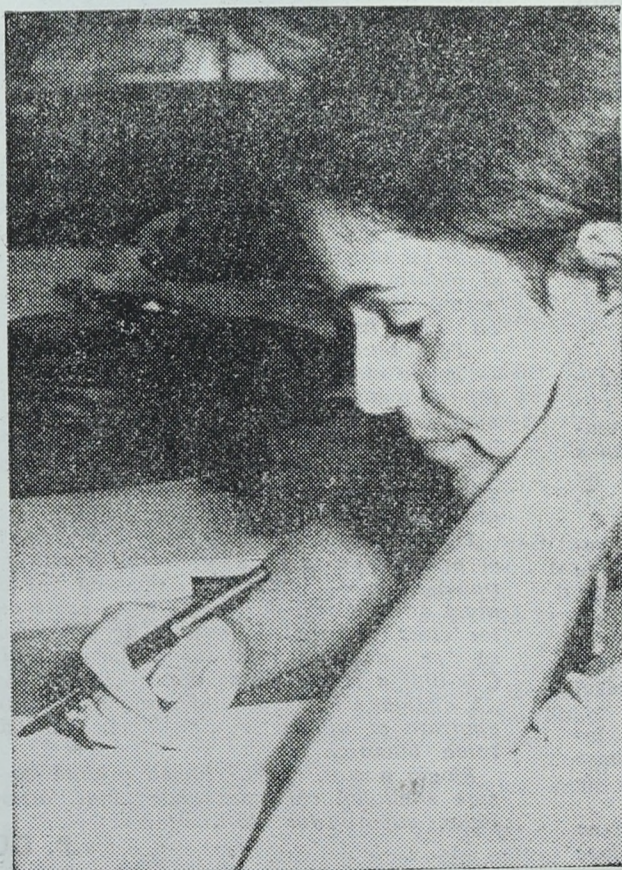
Totuși risc o anticipare. În actuala sesiune nu vor fi, cred note foarte slabe. Atît mă încumet să prorocesc ca nespecialistă ce sînt în astrologie.

ELENA PARPALĂ, studentă
Universitatea din Timișoara

Întrebarea malițioasă cere răspunsul evaziv; desigur, în orice sesiune, în orice confruntare un procent de note vor fi slabe. Cum autorul întrebării presupun că așteaptă altceva, răspunsul aluziv avizat ar fi: dacă fiecare dintre noi vom fructifica excepționale condiții de studiu create, dacă vom fi conștienți că realizarea noastră ca viitorii specialiști, depinde în mare măsură de noi, dacă vom ține cont de toate acestea, atunci, cu siguranță, procentul de note slabe va fi mult scăzut.

NICOLAE BOARIU
Institutul politehnic Timișoara

liniște, s

Liniște, se învață!

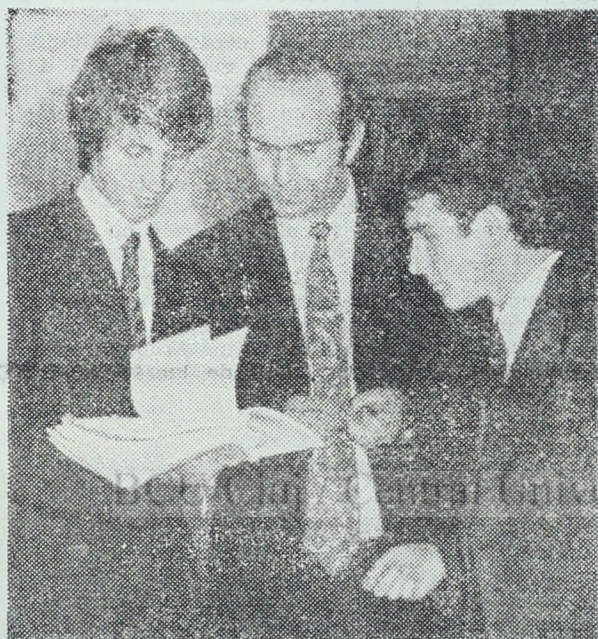
Se învață așa...

nea

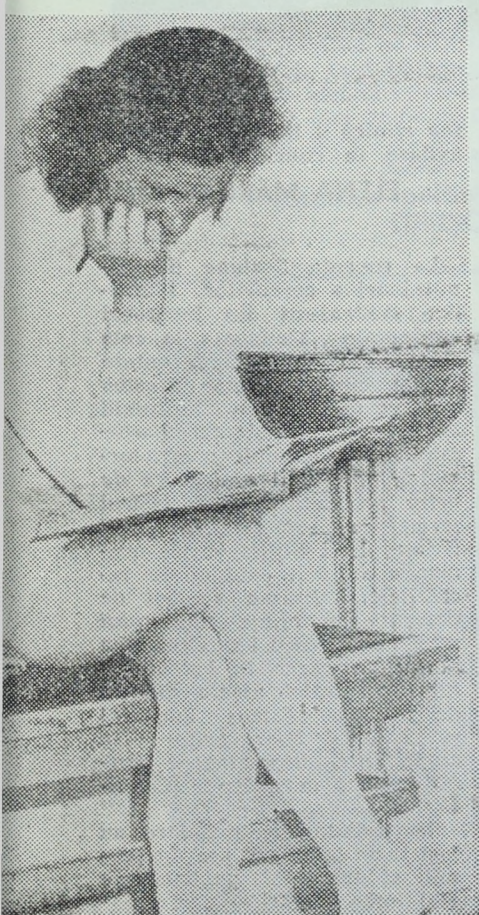
Ascunsă, tăcut, în tot ce ne înconjoară, așteptarea pindește clipele. O simți sau nu cit timp nu stal locul, dar sigur, absolut sigur, o descoperi atunci când tu însuși devii... așteptare, în fața ușii pe care cineva a prins într-un ac alțișul avertizor ATENȚIE EXAMEN!

Se intră cu grijă. Ce va urma? Bine sau rău? Și așteptarea capătă o undă de amenințare. Atunci încerci să uiți. Și rizi și vorbești și... bați tactul... Și vine lărga clipă când îți auzi numele. Lumina devine dintr-o dată mai puternică, sunetele mai acute și timpul își pierde ritmul. Intinzi mina... Descifrezi și redescoperi seninul. Și uiți așteptarea. La urmă, după ce ai țesit simți nevoia să povestești cuiva toate acestea.

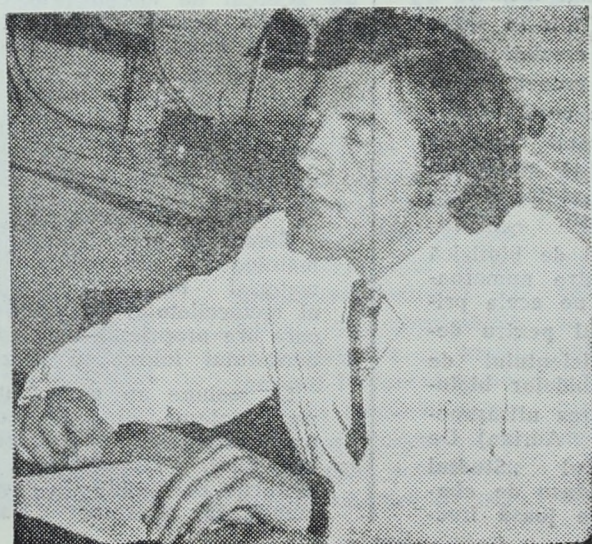
Apoi...

învață!

... și ... așa și-așa

... așa ...

...la gazete...

Înainte cu două săptămâni de începerea sesiunii de examene ne-am gândit să urmărim modul în care se reflectă acest moment de bilanț în agitația vizuală a complexului studentesc.

Am făcut așadar câteva vizite la căminele din complex, sperând să găsim gazetele de perete... la zi... Dar... Nici o gazetă de perete, aproape nici una nu se preocupa cât de cât de tema noastră. Am spus aproape nici una pentru că totuși la căminul 11 am găsit lipit un „articol” despre sesiune, unul din sutele de exemplare litografiate care fuseseră difuzate prin cantine în sesiunea din... decembrie.

Ne-a fost dat să aflăm însă (grație gazetei) că... „Cel mai frumoși băieți / la Electro îi găsești”.

Mai departe, Căminul 10 era cuprins de agitația premergătoare meciurilor de fotbal transmise la T.V. Juca Dinamo cu Universitatea Craiova. Iar admiratorii lui Dumitrache și Oblemenço își ocupaseră deja locurile în fața micului ecran. Bănuiam că din cauza grabei nu observaseră că la gazeta de perete nu exista decât un singur articol despre... Târgul Internațional de la Milano.

Ne abținem să comentăm „conținutul” respectivei gazete, întrucât ar însemna să întrebăm comitetul de cămin dacă un astfel de articol... rezistă actualității. Sau să ne arătăm nedumerirea în fața faptului că nici viața de cămin nu ridică alte probleme, nu oferă alte aspecte care să fie comentate, dezbătute.

Gazete bine puse la punct am găsit la căminele 8 și 9. Păcat doar că studenții de aici nu se arătau preocupați și de sesiunea aflată la... două săptămâni departe.

Intrați în holul căminului 13, ne-am îndreptat către un fel de panou acoperit cu sticlă sub care am bănui că s-ar ascunde... gazeta. Dar, panoul cu pricina ne-a întâmpinat doar cu impresii, cu sfaturi (chiar și umoristice) pentru sesiune.

Abia mai târziu aveam să descoperim, pe rama de jos, că de fapt avem în față un „ziar de perete”.

La căminele 12 și 15 detectăm după îndelungate investigații urmele lăuate de colțurile unor foste articole și... atât.

O situație aparte avea să ne „pună la dispoziție” căminul 3. Într-o vitrină minusculă sta ascunsă rubrica **Azi pe glob**. Se pare însă că fetele de aici nu se pot decide la care anume aspect de pe glob să se oprească. Altfel nu se explică de ce nu exista un articol sau cel puțin o clasică... tăietură din ziar.

(Să ne fie iertat totuși dacă îndrăznim să întrebăm comitetul de cămin despre existența unei gazete de perete (cu adevărat).

În fața „BLITZ-ului” de la căminul 5, cel pe care îl purta fotoreporterul nostru atașat aparatului de fotografiat nu a făcut decât să-i imite omonismul prin strălucirea sa.

La căminul 6 ne întâlnim cu... Păcală, la... gazeta de perete. O tăietură dintr-un ziar ajunsă la gazeta de perete încă din vremea în care Păcală se ținea de... filme.

Și, dacă altceva nou nu găseam la gazeta, graficul de curățenie ne oferea noutăți. Astfel aflăm că la acest cămin camerele sînt de două feluri: prea curate și murdare (sau curat-murdare cum a adăugat în paranteză unul pus pe glume).

Dar, chiar dacă se arătau sau nu de acord comitetele de cămine, chiar dacă recunoșteau sau nu colectivele de redacție sesiunea ca ceva apropiat, ca ceva de luat în seamă ca temă majoră și oportună pentru a fi „prinsă” la gazete, ea, sesiunea a venit.

A venit sesiunea și a surprins gazetele din complex așa cum vi le-am prezentat.

A venit sesiunea.

Și iată-o gata să-i lase locul vacanței.

LIVIU CRIȘAN

acum, cînd

rezultatele confruntărilor

În această primăvară, două evenimente au înununat strălucit activitatea profesională a studenților Institutului politehnic „Traian Vuia” din Timișoara — concursul profesional „Traian Lalescu” și „Sesiunea de comunicare a cercurilor științifice studentești”, manifestare jubiliară închinată celei de a XXX-a aniversări a Eliberării patriei.

Acum, cînd rezultatele confruntărilor sînt cunoscute, dar emoțiile sînt încă vii, am solicitat câteva impresii tovarășului Eugen Man, vicepreședinte al Consiliului UASC din Centrul universitar Timișoara.

— Prin prisma tripletului învățămînt-cercetare-producție, în ce măsură s-a realizat în contextul acestor două întreceri studentești o apropiere între concursul „Traian Lalescu” și activitatea de cercetare a cercurilor științifice studentești?

Eugen Man: — Dat fiind faptul că tradiționalul concurs „Traian Lalescu” este o manifestare organizată pe tematica disciplinelor fundamentale în pregătirea studenților și că problemele care sînt cerute spre a fi abordate de către concurenți au un caracter aplicativ, apare evidentă cerința ca studentul să aibă posibilitatea de a gândi și de a lucra independent. Aceasta cu atît mai mult cu cît cercetarea științifică efectuată de studenții din anul mari necesită o temeinică pregătire profesională pentru soluționarea problemelor luate în studiu.

De altfel rolul asociației noastre în ce privește acest concurs a fost acela de a antrena un număr cît mai mare de studenți participanți astfel încît acesta să se constituie într-un veritabil concurs profesional de masă. Anul acesta au fost antrenați la faza pe institut peste 800 de studenți la diversele secții ale concursului ceea ce ne dă dreptul să afirmăm că a fost o reușită meritorie.

Importanța concursului „Traian Lalescu” ca formă complementară a cercetării studentești este semnificativă prin sine însuși cu atît mai mult cu cît s-a extins la toate institutele din țară, desfășurîndu-se pe parcursul a două etape (pe institut și cea națională).

Evocarea numelui primului rector al institutului nostru dovedește prestigiul inițiativei timișorene. În fiecare an, prin excepționale rezultate înregistrate de studenții noștri la ambele etape acest prestigiu crește, obținîndu-se tot mai multe premii de către participanții timișoreni.

— Cum s-a reușit ca recenta sesiune să asigure o bună pregătire a studenților pentru activitatea productivă și în ce măsură comunicările prezentate au încercat să răspundă problemelor practice concrete.

Eugen Man: — Legătura dintre cercurile științifice cu producția a constituit o preocupare permanentă a cadrelor didactice, a asociației noastre. Studentul care încearcă într-un cerc științific rezolvarea unei probleme își formează un anumit mod de lucru în ce privește documentarea, procurarea materialelor, elaborarea soluției în condiții de aplicare rapidă și eficace ca și în privința economicității unei anumite lucrări.

Mai mult, studenții fiind antrenați în contractele angajate de către cadrele didactice cu diferite întreprinderi reușesc să soluționeze probleme concrete majore ale economiei noastre naționale, cunoscînd și aducîndu-și contribuția încă din această etapă a formării lor la realizarea unor situații pe care le vor întîlni în producție.

Recenta sesiune științifică a studenților din institutul nostru a fost un fericit prilej de verificare a potențialului profesional al viitorilor ingineri. Cîteva date sînt în măsură să vorbească de la sine. Cei 750 de studenți autori au prezentat aproape 300 de comunicări și referate privind temele rezolvate în cadrul cercurilor științifice. Dintre acestea, 40 la sută au vizat cercetarea fundamentală, 35 la sută au constituit valoroase soluții date unor necesități concrete ale producției, restul fiind rezultatele unor activități de autoutilitare sau de cercetare bibliografică.

Toate acestea sînt o promisiune, o garanție a roadelor eforturilor comune ale dascălilor și studenților.

Discuție consemnată de
TUDOR PETAN

Sîntem îndreptățiți să credem că Universitatea din Timișoara posedă un prețios material uman — viitorii profesori și specialiști în cele mai diverse domenii. Iată o realitate față de care este imperios necesar să prezicem semnificațiile cercetării studentești, eficiența ei, rolul pe care îl joacă în definirea profilului spiritual și uman al specialiștilor de mine, eforturile pe care cadrele didactice și organizațiile ASC le depun în vederea formării multilaterale a acestora.

„Cercetarea presupune pasiune, dăruire completă, gîndire creatoare, imaginație, efort” — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntul său la Plenara Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie. Desigur că aceste cerințe sînt indispensabile și studentului-cercetător întrucît fără de ele, nici nu poate fi concepută munca științifică. Iată de ce direcția către care ni se cere să acționăm ar trebui să fie în sensul transformării celor 932 de studenți cuprinși în cercurile științifice în elementele componente ale unui veritabil front de cercetători.

Împotriva acestei afirmații ni s-ar putea aduce argumentul că cercetarea presupune o anumită vocație. Dar această vocație, nu este în exclusivitate

nici înăscută, nici primită.

Ea trebuie cîștigată în folosul celui pe care îl preocupă, ca parte esențială a procesului de formare a profesorului sau specialistului de mine. Există o anumită venerație de care se bucură sportivii. De ce nu ar merita stimă și studenții cercetători atîta vreme cît munca științifică este, în modul cel mai autentic, o competiție a inteligenței, a eficienței practice a cumulului de cunoștințe teoretice? În acest sens ni se pare semnificativ faptul că, în anul 1973, în universitatea noastră din cele 345 de teme luate în studiu, 39 au avut aplicabilitate practică.

De asemenea includerea în planurile de cercetare ale catedrelor sau efectuarea pe bază de contract a unor lucrări de cercetare științifică reprezintă expresie reală a înțelegerii sensului major al tripletului învățămînt-cercetare-producție. Este un deziderat pe care și în viitor, sub nici un motiv, nu avem voie să-l scăpăm din vedere.

Rezultă din cele de mai sus concluzia că și facultățile care pregătesc viitorii profesori pot realiza corelarea învățămîntului cu producția. Dar, reușita este condiționată de creșterea numărului de lucrări axate pe

probleme de pedagogie și psihologie, într-un mod cu mult mai accentuat.

În sfîrșit, trebuie să facem și observația că cercetarea științifică interdisciplinară nu și-a realizat, prin lucrările prezentate virtualitățile pe care le posedă. Includerea, începînd cu viitorul an universitar în programele de învățămînt ale primilor ani de studii a disciplinei de informatică, nu face să credem că se va impulsiona înființarea unui cerc de poetică matematică, de pedagogie programată. Facem această afirmație întrucît modernizarea învățămîntului mediu, începe de la pregătirea studenților și implică receptivitatea lor, față de problemele actuale ale unui învățămînt modern, contemporan. Universitatea pregătește profesori, iar aceștia au datoria să păstreze și să cultive mai departe noul pe care-l primesc în amfiteatre.

Este necesar ca tot ceea ce întreprindem pe plan științific să aibă o finalitate practică, educativă. Cercetarea de dragul cercetării este o noțiune cu totul lipsită de consistență și departe de ceea ce înțelegem noi prin statutul cercetării științifice studentești.

RODICA IACOB

dovezi

Sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studentești de la Institutul de medicină din Timișoara a reunit cei 350 de studenți membri a 35 de cercuri, într-un spirit de entuziasm și emulație deosebită. Lucrările prezentate au constituit dovada certă a progresului remarcabil care se înregistrează de la an la an în cercetarea științifică a studenților mediciști.

Astfel, Cercul de biofizică a prezentat printre numeroasele referate și pe acela privind „Dispozitivul pentru determinarea coeficientului de viscozitate a lichidelor biologice, prin utilizarea ultrasunetelor” (Franțescu Adrian). De asemenea referatul „Studiul modificărilor produse de cimpul ultrasonic de joasă frec-

vență asupra serului sanguin uman” (Florescu Lucian și Friedlander Adrian) a stîrnit un viu interes.

Cercul de biochimie clinică a prezentat două lucrări privind utilizarea dozării tiroxinei serice în diagnosticul afecțiunilor tiroidiene și determinarea capacității de fixare a tiroxinei în afecțiunile tiroidiene.

Cercul de igienă prin concluziile desprinse din cîteva lucrări a oferit unele soluții în ceea ce privește îndepărtarea rezidurilor solide în municipiul Timișoara și a prezentat o metodă pentru determinarea oxidului de carbon din gazele de eșapament.

Cercul de propedeutică stomatologică a prezentat un nou material protetic, copolimer al metacrilatului de metibutil, care are proprietăți superioare acrilatului folosit în prezent.

La sesiune au participat și reprezentanți din cele 4 centre universitare: București, Iași, Cluj, Tîrgu-Mureș. Din lucrările prezentate de oaspeți menționăm referatul „Valoa-

rea clinică a limfadenogramei axilare în cancerul de sîn”.

ELENA MĂRGINEANU

La recenta Sesiune de comunicare a cercurilor științifice studentești din Institutul agronomic Timișoara la cele șase secții au fost prezentate 82 de lucrări. Dintre acestea s-a remarcat cea intitulată „Utilizarea prepotenței reproducătorilor masculi pentru tor-marea unei linii zootehnice de mare productivitate în cadrul fermei de selecție Liebling” (Irimieș I. și Bijian I.). De asemenea au fost evidențiate lucrările „Utilizarea spumei de defecare în hrana tineretului suin” (Tudurescu I.). „Creșterea puilor de carne în baterii cu turaj conținînd nivele diferite de grăsime” (Tamaș Eugenia) și „Nivelul K-citrocitol în corelație cu deseminarea perilor caduci la ovine (Gavrilă E).

În ședința de închidere au fost acordate, pe secții, premii și mențiuni pentru cele mai bune lucrări.

ELEONORA GAVRILĂ

unde

Propunându-ne ca în acest număr al revistei noastre să acordăm cercetării științifice studențești un spațiu tipografic mai larg, ne-am adresat citorva colaboratori care ne-au oferit materiale inserate în pagina alăturată.

Întrucât însă intenția noastră era aceea de a informa cititorii mai ales despre ce nu s-a făcut, și ar fi trebuit să se facă pentru ca activitatea cercurilor științifice studențești să treacă dincolo de stadiul simplei comunicări de idei sau a confruntării de opinii, să devină modalitate de in-

tegrare a membrilor lor printre cei care contribuie la realizarea obiectivelor de dezvoltare economico-socială a țării, — nu ne-am arătat satisfăcuți de nota de automulțumire desprinsă din conținutul materialelor transcrise alăturat.

Iată de ce, pe fondul înaltelei responsabilități comuniste date de indicațiile tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la întâlnirea cu membrii C.C. al U.T.C. și al Comitetului Executiv al U.A.S.C.R., ne-am propus inițierea anchetei de mai jos intitulată programatic.

punem punctul care... ?

Unde punem categoricul, hotărâtorul punct după care nu mai avem nimic de spus?
Unde punem punctul care înseamnă gata am făcut o treabă bună?

Ideile conținute de titlul acestei anchete mi se par un foarte acut motiv de meditație.

Printr-o simplă translație naționalul „triumghiului” învățămînt—cercetare—producție poate câștiga un sens dintre cele mai concrete — să învățăm, cercetînd cum să rezolvăm necesitățile viitoare ale producției.

Gîndind astfel, ajungem la concluzia că nu doar materialul și metoda de lucru sînt importante în efectuarea cercetărilor ci, în vederea alegerii judicioase a temei, mai ales cunoașterea necesităților concrete ale producției.

Am subliniat acest aspect, pentru că, finalitatea concretă înțeleasă ca rezultat aplicat în producție nu se poate realiza decît prin asumarea unor responsabilități concrete.

Or orientarea precisă a unor studii implică cunoașterea cerințelor producției în a căror depistare stagiile de practică sînt hotărîtoare.

Așadar, în măsura în care vom înțelege că prezența noastră în centralele de practică nu este o simplă „vizită” ci o perioadă total activă — a cărei menire este tocmai cunoașterea precisă a ceea ce „a rămas de făcut” urmată de rezolvarea responsabilităților asumate vom reuși realizarea unei adevărate valorificări a potențialului nostru științific.

Desigur că o astfel de orientare a cercetării științifice nu se va opri la simpla comunicare, într-o sesiune a unei idei ci concluziile vor fi preluate de către lucrătorii din unitatea productivă în vederea rezolvării unor necesități ale producției.

IOAN SANDU
Institutul politehnic „Traian Vuia”
TIMIȘOARA

Cei care au participat la ultima sesiune de comunicări științifice la care au fost prezenți prea puțini invitați din producție s-au putut convinge că majoritatea comunicărilor sustinute aici au constituit-o studiile efectuate în condiții de producție. Este desigur o constatare care certifică utilitatea cercetării științifice studențești.

Dar...

Dar concluziile au fost enunțate, sesiunea a trecut și... atît.

Cine dacă nu Comisia profesională a Consiliului U.A.S.C. are datoria să se preocupe de o cît mai largă participare la sesiune a factorilor interesați?

Cine dacă nu vicepreședintele Consiliului U.A.S.C. cu probleme profesionale trebuie să urmărească valorificarea (cel puțin prin publicarea tipărită, a rezultatelor obținute, în activitatea lor, de către studenții-cercetători?

La întocmirea tematicilor, la desfășurarea propriu-zisă a etapelor experimentale, la formularea concluziilor riguros științifice a studiilor noastre ne bucurăm de sprijinul nemijlocit al cadrelor didactice îndrumătoare. Nu e oare prea mult să așteptăm ca aceiași dascăli să se preocupe și de tehnoredactarea lor?

KELEMEN ARPAD
Institutul politehnic „Traian Vuia”
TIMIȘOARA

Nu cred că utilitatea confruntării de opinii sau comunicarea ideilor prin susținerea publică a unor studii poate fi contestată de cineva. Dar nu trebuie să ne mulțumim cu atît.

Cunosc numeroase cazuri în care rezultatele valoroase ale unor cercetări au rămas în stadiul de concluzii. Aceasta întucît deși cercetările vizau rezolvarea unor necesități desprinse din „situația de fapt” a unor unități productive, rezultatele studiilor nu au fost aduse la cunoștința factorilor interesați.

Sînt situații asupra cărora se cuvine să meditam.

În primul caz concluziile trase de studenții-cercetători nu au fost transmise celor interesați întrucît din deficiențe „organizatorice” aceștia nu au fost... invitați să participe la sesiune și nici lucrarea nu le-a parvenit în timpul util pentru aplicare.

În al doilea caz, fie că din multitudinea temelor posibil de ales în vederea rezolvării a fost luată în studiu o problemă mai puțin importantă în realizarea obiectivelor economice ale respectivei unități fie că alegerea nu a fost anticipată de stabilirea priorității temei cercetate.

Remedierea și într-un caz și în celălalt, o găsesc într-o mai operativă și mai rațională organizare și, mai ales în găsirea unor modalități de cunoaștere mai exactă a necesităților producției între care integrarea în realitățile existente în unitățile productive, apare prioritară.

CONSTANTIN MINCIUNA
Institutul agronomic Timișoara

în concluzie

Fără a ne folosi de date statistice (care totuși s-ar putea să flateze cîndva cifrele cuprinse în dările de seamă a comisiilor profesionale pe institute) ci numai de constatările colaboratorilor noștri prezenți la recente sesiuni de comunicări ale cercurilor studențești și de discuțiile acestora cu colegii lor care au sus-

ținut cu acest prilej comunicări, sîntem în măsură să formulăm următoarele concluzii:

— Deși în majoritatea lor temele cercetate de către studenți au avut la bază ideea de a încorpora în concret, în acțiune rezultatele acestor investigații, căutîndu-se căile prin care potențialul științific studențesc să fie diversifi-

cat și precis orientat s-au neglijat, totuși, cîteva aspecte organizatorice de principiu dintre care merită să fie subliniate.

Nici la recente sesiuni numărul invitaților din producție nu l-a întrecut pe cel din anii anteriori.

Mai mult, ca și pînă acum nu s-a găsit modalitatea prin care, cel puțin factorii interesați din unitățile în care s-au efectuat cercetările să fie încunoscîți de concluziile desprinse din studiile inițiate tocmai în scopul de a-i ajuta în rezolvarea unor necesități ale producției.

Invităm pe această cale cititorii noștri pentru a-și exprima punctele de vedere în ce privește stabilirea unor forme de lucru prin care ar putea fi înlăturate deficiențele semnalate de noi.

Solicităm de asemenea Comisia profesională a U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara pentru a medita asupra modalităților prin care s-ar putea extinde mijloacele de informare a factorilor de răspundere din producție privind datele, locul și temele cuprinse în programele sesiunilor științifice studențești.

glasuri din coloana celor 30 de ani

1. PRIN CEEA CE A INSEMNAT PENTRU DUMNEA VOASTRĂ, CUM AȚI DEFINIT, LA VREMEA EI, STUDENȚIA ?
2. CE V-A ADUS EA ?
3. ȘI, PENTRU CĂ, O ȘTIE ORICINE, EXISTA DORINȚA DE RETRĂIRE A ACESTUI RASTIMP NUMIT STUDENȚIE, DUMNEAVOASTRĂ, PENTRU CE ANUME AȚI FACE-O ?
4. CE AVEȚI SĂ NE SPUNEȚI NOUA STUDENȚILOR ?

MARIANA COȘCODAN, ziaristă

1. — Fundamentul afirmării ca om.
2. — Tinerii celui de al doilea an a cinciului. Așa ni se spunea nouă, celor care în anul 1952, înfilneam viața cu tumultul ei.
3. — Ca să mai las încă o dată în urmă bucuriile tinereții.
4. — În tot ce plănuim, în fiecare din reușitele voastre să irizeze albastrul curat al vieții.

ALEXANDRU PREDOI, profesor

1. — Studenția poate fi considerată ca o perioadă în care îți se dă urmată de o altă perioadă în care ai datoria să oferi.
2. — Ultimul meu an de studii coincide cu un eveniment deosebit din viața tineretului patriei noastre — găzduirea Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților.
3. — Dorința de retrăire a răstimpului numit studenție i se opune... timpul.
4. — Pe cât de hotărâți sînteți în aspirații pe atât de maturi să vă arătați în ceea ce întreprindeți, la anii aceștia.

ILONA KERTES, profesoară

1. — Studenția au însemnat anii în care am adăugat cel mai mult la conturarea celui care sînt azi.
2. — La vremea aceea istoria își spunea răspicat cuvîntul. Se sfîrșise războiul iar noi, trebuia să continuăm lupta.
3. — Aș înțelege poate, pentru ce, voi, uneori, nu ne înțelegeți pe noi, cei mai în vîrstă.
4. — Drumul vostru să fie o cale fără popas, care prin tot ce veți înălța să capete netezime, înfățișîndu-vă în devenirea voastră ca o generație a conștiinței revoluționare comuniste.

IOAN POSTĂVARU, farmacist

1. — Un urcuș abia început.
2. — Aveam să fim unul dintre cei care formau detașamentele de reconstrucție a țării.
3. — Pentru puterea ei de a da putere.
4. — Să pășiți cu fermitate și convingere.

NICOLAE NICOARĂ, inginer chimist

1. — Studenția ? Opțiune și creație ...
2. — Odată cu zecile de „Intrări în folosință” a noulor obiective industriale, îmi începeam și eu drumul în viață.
3. — Pentru a avea puterea de a mă ști tînăr.
4. — Ceea ce noi am început să fie dus mai departe de către voi.

MARIANA BUJENIȚA, profesor

1. — Mie timpul petrecut în amfiteatre mi-a adus cu fiecare zi bucuria curată a maturizării.
2. — Alegeam odată cu drumul nou în viață și ... viitorul.
3. — Ca să puteți voi să ne ajungeți din urmă.
4. — Faceți astfel încît sufletele voastre să păstreze sentimentul timpului prezent cu cel al istoriei, pentru a înfăptui indemnul conducătorului nostru drag, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ca: „... Fiecare tînăr al patriei să știe ce e o fabrică, ce e o cooperativă agricolă sau o fermă de stat, să fie în stare să lucreze în orice domeniu de activitate”.

VIRGIL FLOREA, inginer silvic

1. — Am început să înțeleg atunci că esența condiției a oricărui succes este aceea de a cunoaște destinația pe care munca la o are.
2. — Atunci, în 1950, cine ar fi putut să se gîndească la altceva decît la viitorul pe care primul plan cincinal de dezvoltare îl deschidea strălucit.
3. — Ca să pot încă o dată să cred în ceasurile inimii.
4. — Să așezați tainice temelii în adîncul ființei voastre astfel încît, oricît ar fi de greu drumul, să nu renunțați.

EMIL STAN, medic primar

1. — Ani de profilare a propriei structuri.
2. — Promoția mea are însemn care îi aparține. Noi preluăm realizările primului plan cincinal pentru a le continua cu altele pe măsura sarcinilor pe care partidul ni le trasa.
3. — Ca să mai adaug ceva.
4. — Să desăvîrșiți cu grijă, și rod bun partea din răspunderile noastre care vă revin.

CORNEL CIUCU, biolog

1. — Se spune că studenția merită să fie trăită pentru ... vacanțe. Fac un singur amendament — și pentru vacanțe.
3. — Pentru a mă putea întrece cu cel care am devenit odată cu vîrsta.
4. — Să vă simțiți palmele strînse nu numai pe uneltele obișnuite de studiu ci și pe asperitățile celor folosite la înălțat.

FLOREA DUDAȘ, economist

1. — Anii de studii au fost pentru mine anii unei epopei în care trăirile au avut intensitatea și durată arderilor interioare.
2. — Anul absolvirii a fost acela al proclamării Republicii. Aveam să tiu unul dintre intelectualii al cărui destin era identic cu al țării.
3. — Pentru ceea ce, la vremea ei, studenția nu mi-a dat, și vă dă vouă, cu prisosință, acum.
4. — Să faceți din muncă un obiect de studiu capabil să iradieze prin sine spiritul tăceresc, dinamic, constructiv.

ȘTEFAN SZABO, inginer mecanic

1. — Studenția ? Timpul în care am învățat să învăț...
3. — Ca să pot cînta. — „Gaudeamus”, vreau, se adaugă la ceilalți.
4. — Să faceți astfel încît să preschimbați în sărbători ale începutului fiecare dimineață, în motiv de mîndrie, gîndurile voastre.

IAKSA EDITH

a letaposásért sorban álló

A letaposásért sorban álló száraz tengerparti kagylók igazgyöngyei már rég kiszáradtak és algahús tölti ki mézsvázukat

A tettekre oly éhes várakozás végre egybegyült és összetömörült megvalósulni akarást keretez be maga körül.

egy vonat elindult

Egy vonat elindult A feledésre ítélt állomásból

Megsírattatlan tájak suhantak el mellette.

Az elmúlt napfelkelték vissza nem térnek többé. De egymásutánja nemzi a holnapot.

Egy vonat elindult és nem tér vissza többé.

a föld gyöngye

Felhasított, keményen megmunkált

Földnyelvek érlelik Kenyérre

A búzakaralászok tömör magvait.

Langyos béléből jóllakottság És kék fény áramlik.

megalkotni önmagadat...

Megalkotni önmagadat Annyit tesz mint Megtagadni önmagadat.

Elsíratott lesz úgy az eleven kriptád

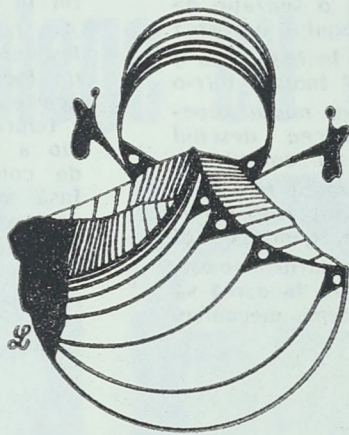
A haragkötelek szabadon lógnak Csak a toronyóra veri az idő ritmusát

Nagy léptekkel.

Az elsuhanó perc egy végtelenség. A század ablakszemén.

a napkelték mindig mások

A Napkelték mindig mások. Tömörre válni és egybegyülni A magmához kötve egygé válni készülsz Benned a két völgy egyesül.

amikor ujjaiddal...

Amikor ujjaiddal téped szét A hajnalok egymásutánjaiból Felépített tegnapot Megtelsz a volt dolgok és képeletek

Egymásutánjával A benned mérlegre helyezett dolgok Kiegyensúlyozódnak.

kivülre hagyott percek

A kívülre hagyott percek Megbosszulják önmaguk

Tovasuhannak nyomtalanul.

Bennünk megdermed a táj

És a fák gyümölcsöt nem teremnek

A madarak dalára itt Nem emlékszik vissza Senki sem már.

a visszanézett tájak...

A visszanézett tájak már némák és a durva szelek sem vernek mint amikor arra jártál.

A felhők ott megdermednek és a tarka esőcseppek nem verdesik arcodat.

Kemény, egymástól el nem választható perc mozaikra korbácsolja önmagát a tegnapi.

ERNST WICHNER

chilegedicht

Ich erkläre mich entschieden gegen den gesellschaftlichen missbrauch der träume sowie auch der nylonhemden kakteengewächsen und zahnpastentuben wit betten unsere toten nicht in träume und nicht in nyllonsärge wollen sie nicht als kaktusblüten wie auch als anderes blumenzeug aus tuben drücken gegen zeitunterschiede jedwelcher art zwischen chile man sagte im herzen und dergleichen zwischen chile und uns wenn es dort dunkelt wird es hier tag und umgekehrt ich erkläre mich entschieden gegen den gesellschaftlichen missbrauch tag nacht tag nacht wechsels

NICOLAUS BALZER

aus einem aussergewöhnlichen kuckucksleben

Ein Kuckuck sprang über die Saiten einer Leier und war beeindruckt von den von ihm vernommenen Tönen.

Als er sich Rechenschaft darüber gab, daß er selbst, Urheber dieser Laute war, begann er, auf den Saiten hin und her zu springen, auf und neider.

Nach einiger Zeit wurde er von einem seiner Zeitgenossen entdeckt: Die Schwingungen der Leier hatten ihn getötet.

Nachruf — ... ein Leben lang er bestrebt, sein Singen schöner zu gestalten...

RICHARD WAGNER

sommer-nachtsalp

Der sommer lässt sein tonband laufen die frösche quaken ihren blues aus hundemäulern spricht der abend und jedes haus bellt sich zur ruh der vater hat die zeitung fallen lassen er träumt vom letzten krieg den alp die mutter sticht die angst weg mit der nadel sie näht ein neues hemd der jungen kuh

der weise bruder aus dem abendlande

hat brieflich seine ankunft angesagt

ihr lieben alle hoff ich euch zu treffen

die sehnsucht mein nach heimat ist so gross

dran denkt die mutter und sie sticht verträumt

dem vater mitten durch den kopf

ganz leise lacht er glaubt die zeitung seis gewesen

auch faugt er an zu singen wie ein frosch

die mutter drückt ihr hundemaul an seine schulter

und brieflich schlafen sie gemeinsam ein

wie näht sich da der hund den blues zurecht

wie mault die ruhe hoffend um das haus

und sehnsüchtig die weise heimat quakt

oh hier wie schön es bald

Nico'ae Ioana

Cartea de nisip

Poemele ultimului volum semnat de Nicolae Ioana. *Cartea de nisip*, sînt expresia modului de simțire particular al unui rural depeizat și devenit, prin mod de existență și cultură citadină cu nostalgii naturist-rousseau-iste Poezia sa presupune, prin urmare, un program, un parti-pris și corespunzător o ierarhie a valorilor (nu întotdeauna însă riguros articulată), la constituirea căreia nota eticistă și euristica *sui generis* existente încă în două dintre cărțile anterioare, *Moartea lui Socrate* (1969) și *Monolog alb* (1972) participă, constant, chiar dacă în forme mai puțin manifestate.

Romantic în structura sa cea mai profundă, Nicolae Ioana este — fără a deveni totuși ostil — neaderent la o lume hipertehnificată care-i provoacă sentimentul perversității unității originare dintre om și natură. Cosmosul se înfățișează în poezia sa scindat în doi termeni ireconciliabili: orașul, prezentă amorfă și deslă-

șurare mecanică de existențe și un spațiu agrest, neprecizat topologic, tensionat de elanuri elementare, de o senzualitate difuză care machează ființe și lucruri unindu-le în baza unei simpatii universale: „Cînd bătea ceasul se mișca umbra. / Cînd pomii se înclinau curgea riul la vale. / Printre ramurile negre aruncau cu foc / să iasă luna / ... Eu închideam ochii și mă scuindam / ca un zgomot de piatră aruncată în cîmp / După ce ramurile se luminau. / trezit din somn ierburile mi se încolăceau pe gît. / Și astfel mi se roteau copacii / și izvoarele și luna și morții. / soarele după ce ardea se arunca la apus, / așteptam teama și nu mai puteam închide ferestrelor” (*Ferestrele*).

În fața civilizației tehnice poetul schițează de regulă o mișcare retractilă, acuză o senzație de sufocare (pe care o atribuie întregului univers: „Mai stai... mai așteaptă, nu închide fila / care ar putea arborii să-i ucidă / înotăm într-o atmosferă de gaz / ... / Noi vom mișca zăpezile cu sufletul. / Dacă ridic vocea deschid ochii cinci cîini. / Alungă această carte / Cu paginile lungi / La teras'ra mea cîntă tata cea-soțnicarului...” (*Cartea de citire*) ori manifestă obsesia formelor elementare, generice „Și tu strigi iarba / zeul adormit între taturile mașinilor” (*Ce limpede ești azi*), pe care încearcă să le regăsească în fanteziile acestei lumi mecanice,

automatizate, în care existența sa rămîne posibilă numai datorită certitudinii că dincolo de hotarele derulării comune, terestre ale vieții, persistă o unitate naturală tutelată care îi înglobează: „De mîntii arămii mă simt păzit. / Mi-e sufletul reflex / al încrederii / că în orașul în care dorm, gîndesc și cînt / mai întră luna în țarcuri / să-și dea loc / Eu zvon și petecere sînt. / mi-e sufletul treaz și uscat, / cînd voiți învingător tu mă vei crede înfrînt” (*Podișul*).

Proiecția în vis și în mod frecvent retrospectivă, întoarcere în trecut prin rememorarea nostalgică a copilăriei reprezintă, pentru poet, modul de recuperare a valorilor umane primordiale: „Și tot în cîmpie mă visez oriunde aș merge, tot una e cîmpia. / tot unul e cerul și tot în întuneric. Văd cișmeaua / și umbra arsă / Am învins, am învins, / în cîmp și capul adolescentului plecat, / pe zăpada înroșită / lângă un loc / ce-și întinde aripile galbene” (*Casele acestea*).

Impresia ultimă pe care o lasă *Cartea de nisip* a lui Nicolae Ioana este aceea a efortului de construcție a unui mai simplu poem care însă, nu reușește să se constituie într-un discurs coerent în lipsa unui nucleu major, al unui pretext filozofic, etic, suficient pentru a conferi unitatea secvențelor lirico-epice ale volumului.

LUCIAN ALEXIU

Undeva mai sus...

...cu mult mai sus, vreau să spun, decît conveniența frazelor banale de zi cu zi, se constituie poezia.

Lume în sine, capabilă să te captiveze, să te farnace.

„Necopti sînt aștrii anonimi,
Ochiu-i prăfuit de anateme,
Dar undeva, mai sus de sînge
Fosnesc fecioarele n poeme”

(C. Șova, *Undeva, mai sus*)

În Editura „Eminescu” a văzut lumina, recent un minunat volum de poezie (Coman Șova, „*Marival*”)

— Ați auzit de Coman Șova?

— Coman Șova... Coman Șova... nu-i critic?

Ei, atunci precis e muzicolog! (A. M. studentă la filologie). Îi arăt volumul.

— A, parcă l-am văzut la stand... Nu l-am răsfoit, erau alte cărți care mă interesau, autori cunoscuți... Firește, mă interesează poezia contemporană. Un exemplu? Nichita Stănescu. Îi citez versuri din ultimul volum al lui Mircea Ivănescu și o rog să recunoască autorul:

„Dau sfat:

— către medici, către fiziologiști, către anatomiști: mai înții să se îndoiască de faptul că inima e centrul sentimentelor și creierul locul gândirii”.

— Nichita Stănescu, o poezie despre firile contemplative, nu știu exact titlul (adevărat, mă gîndesc eu) și mai citesc niște versuri:

„O viață fără de sfîrșit nu are capăt
Deci nici un riu nu poate fi trecut
La viitorul meu fără trecut
O viață fără de sfîrșit nu are capăt”.

— Nu recunosc stilul, de altfel ceea ce mi-ai citit îmi pare foarte departe de esența poeziei.

„Ciudata carte nu s-a scris nicicînd
Nici un cuvînt și nici un înțeles
Puterea nopții cum s-o fi cules?
Ciudata carte nu s-a scris nicicînd”.

Ciudata carte s-a scris totuși, foarte recent și ea, și a apărut sub oblăduirea aceleiași Edituri „Eminescu” (pe care o cunoaștem drept furnizoare de literatură bună), spre deznădejdia temerariilor cititori (vezi și alte poeme și nepoeme incluse în cele două capitole, Ys, și Neys) de exemplu, următoarea dedicație: „Către Lidia, mai bine zis către cercul pe nume Lidia, femeia cu sufletul pătrat, asemeni tabernacului...”

„Undeva, mai sus...”, la Editura „Eminescu” niște suflete caritabile se lasă intimidate de „îtinerele talente”.

Încerc să depistez motivul și descopăr un titlu: „Infinitul acela...”

„Infinitul acela neînchinat pe nume Eminescu
Seamănă cu toți oamenii din lume
N-a avut nămeți, nici geruri să-l înhume
Infinitul acela neînchinat pe nume Eminescu”.

— Editura „Eminescu” publică asemenea „omagiile”? Am citit versuri frumoase, despre Eminescu...

— Și eu am citit. Dar „undeva, mai sus...” de voința noastră se scrie, se scrie enorm de multă poezie și se publică, se încarcă librăriile cu tone de maculatură...

— Concluzia la care am ajuns eu e că, uneori, pentru două-trei imagini frumoase sau idei originale, se tipărește un întreg volum de va-

loare îndoielnică. Am văzut volume rătăcite de ani de zile prin librării... Nu le cumpără nimeni. Și, e atât de trist...

Mă adresez unui coleg de la Facultatea de mecanică.

— Am să-ți citesc o poezie, spune-mi dacă-ți pare cunoscută.

„Iar poezia aceea am scris-o
La o pădure, pe frunze gălbui de arțar.
Fără figură de stil,
cu o cerneală imperceptibilă.

Doar căprioarele, cînd rumegă frunzele scrise,
lăcrimează și tac”.

— În ansamblu, mi-l amintește pe Bлага, fără însă a-l plagia. Îmi place, nu știu cine e autorul.

Îi spun că poezia (*Poezie pierdută*) am descoperit-o în volumul „*Poemul de purpură și alte poeme*” ale lui Mihai Ursachi (Ed. „Dacia”, 1974) Îi spun că și pe mine m-a încîntat. Îi împrumut volumul și mi-l restituie peste două ceasuri:

— Am închis cartea cu un sentiment de vinovăție. Puteam să trec pe lângă ea. Dar cine e de vină dacă undeva, la sfîrșit sau la început, nimeni nu scrie cîteva cuvinte de referință? Nu te porți hazarda să cumperi orice volum cu coperti frumoase.

Trăiesc permanent cu obsesia timpului care trece.

Citesc ce aflu că e bun — n-am timp să experimentez.

...„Undeva, mai sus...” se scrie și poezie bună.

...„Undeva, mai sus...”, avem o armată de critici literari, care cine știe — poate că se întreabă, ca și noi cititorii de rînd...

...„S-o citesc? Să n-o citesc?”

Undeva, mai sus — cu mult mai sus, vreau să spun — decît înfimele noastre puteri de cititori, veghează niște intransigente instituții pe care le numim edituri și în care credem.

ELENA PARPALĂ

...Au apărut

— TRAIAN CARACIUC, CONSTANTIN FLOREA, ION IUGA, CAROL NIRI — *Clasa muncitoare contemporană*, Editura politică.

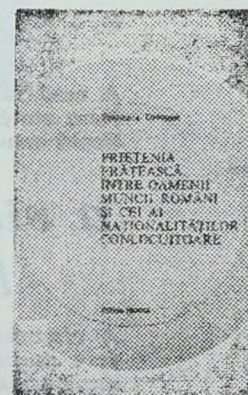
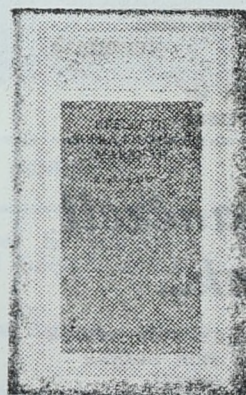
— RADU FLORIAN — *Reflecții asupra filozofiei marxiste*, Editura politică, Colecția „Idei contemporane.”

— ECATERINA DELIMAN — *Prietenia frățească între oamenii muncii români și cei ai naționa-*

lităților conlocuitoare, Editura politică, Colecția „Făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, Seria filozofie.

— *** — *Tineretul din țările socialiste*, Editura politică.

Aparițiile semnalate în această rubrică ca și alte cărți apărute în Editura politică pot fi consultate la toate punctele de documentare politico-ideologică din cămine și la bibliotecile instituțiilor de învățămînt superior din Centrul nostru universitar.

Primul deschide ușa se apropie de masă, întinde mâna, ia biletul cu... surprize, descifrează subiectele și se așează. Următorul deschide aceeași ușa, se apropie de masă, întinde ca și primul, mâna tremurândă, ia biletul, descifrează subiectele și se așează. Următorul deschide aceeași ușa...

... Și tot așa ca într-un film cu imagini repetate pînă la obsesie...

Și pretutindeni avertismentul: Nu deranjați, examen!

Între timp, liceenii, „dintr-a douăsprezecea“ se pregătesc pentru examenul final. În același timp peste trei sute de studenți ai Institutului agronomic din Timișoara primeau „botezul practicii“ pe loturile experimentale ale Stațiunii didactice.

În același timp Dan Venover se pregătea să scrie un reportaj.

Și, în același timp pînă mai ieri elevete Felicia Mănescu, Rodica Stana, Elița Voichița și Cristina Hampfel, făceau mărturisiri.

vor fi colege cu noi...

CRISTINA HAMPFEL

RODICA STANA

ELIȚA VOICHIȚA

FELICIA MĂNESCU

Vreau să văd ce sînt în stare. Profesia mea e deosebită, iubesc copiii.

Anii trec și cu timpul tinerii își părăsesc „principiile“ ca să le accepte pe cele permanente. Poate ne vom întîlni peste cîțiva ani și atunci vă voi spune dacă visurile mele s-au împlinit. Vreau să urmez facultatea, iar dacă nu voi reuși am să mă duc la țară.

CRISTINA HAMPFEL

Sînt optimistă, am încredere în oameni. Nu știu de ce pe unii îi demobilizează ideea de a lucra la țară.

Dacă am să-mi continui studiile (și asta intenționez) am să mă duc acolo unde va fi nevoie de mine.

Promoția noastră nu are corigenți și sper să nu rămînem corigenți la... viață. Sîntem pline de flăcări și de vise și simt că există în noi superba frumusețe de dăruire teribilă, dorința de a trăi cu adevărat omenește, înobilăți cu sentimentul dragostei față de muncă, față de om.

RODICA STANA

De cînd am venit aici la școală și poate pentru totdeauna voi păstra în suflet imaginea învățătorului meu de la primele clase.

Poate și acestui fapt se datorește alegerea profesiei mele. Mi-am ales-o cu multă seriozitate. Sînt, începînd de acum, omul care voi dirija primii pași ai viitorului om.

Sînt optimistă, am încredere în oameni și știu că mă pot autodepăși. Păstrîndu-ți demnitatea, renunți la egoism.

ELIȚA VOICHIȚA

Nu e obligatoriu să rămînem aici. Vreau să urmez psihologia, îmi place să studiez caracterle oamenilor.

Cele mai mari bucurii pe care le trăiesc zilnic sînt acelea pe care mi le procură faptul de a sta alături de copii. Studiindu-i mi-am dat seama că față-n față cu noul, pentru al descoperi nu e o treabă de logică pentru el, ci de intuiție.

Știu că nu voi fi repartizată în oraș, dar oriunde voi fi, voi rămîne aceeași îndrăgostită de copii.

Bunicii trăiesc prin ochii noștri, apoi noi prin cei ai copiilor noștri. Iată esența „teoretică“ a verbului a trăi.

FELICIA MĂNESCU

două minute cu

HORIA ȘERBĂNESCU

— V-aș ruga să vă definiți stimate Horia Șerbănescu.

H.S.: Deși Horia îl definește greu pe Șerbănescu și invers, permiteți-mi să citez cîteva versuri din poezia Texte a lui Vladimir Streinu:

„O, amarnice dulci texte / Vă glosez mereu, povești cu imagini erudite / Eu bătrîn student în minte“.

— Ce reprezintă umorul pentru dumneavoastră?

H.S.: — Întotdeauna mi-a plăcut să ascult bătaia inimii fiecărui spectator, care vine la spectacol să inspire din „ozonul“ artei umoristice. Umorul pentru mine reprezintă o realitate transmisă sub o formă artistică, printr-un dialog viu răsplătit mereu cu apauze. De la Constantin Tănase, în a cărei trupă am debutat (un de-

but în flăcări) pînă la Horia Șerbănescu fenomenul umoristic a îmbrăcat cele mai diverse forme de comunicare în masă. Miniatura și scheciul, cupletul recitativ și mai ales cel muzical, oferă condiții prielnice transmiterii unor idei. Reprezentația de revistă rămîne pentru public cel mai „gustat“ spectacol și cel mai apropiat de sufletul actorului.

— Cum se împacă cetățeanul Horia Șerbănescu cu actorul Horia Șerbănescu?

H.S.: — Bine, Cetățeanul dă ordine. Actorul cîntă Pe scenă, actorul critică, cetățeanul ride. Pericolul apare atunci cînd rolurile se inversează. Cetățeanul îi iubește lui V. I. Popa umorul, pe cînd actorul e îndrăgostit de comediele lui Aurel Baranga.

Nemaipomenit de bine stau la masă.

— Aveți emoții cînd interpretați un cuplet? La ce vă gîndiți?

H.S.: Cîneva spunea: „Ce e frumos e artă, dar nu tot ce e artă e și frumos“. Exact așa se întîmplă cu emoția și cu gîndurile mele în spectacol. Spectacolul trebuie să fie convins că fiecare cuvînt i se adresează lui.

— Ce gînduri vă apropie de Timișoara?

H. S.: — Sincer să fiu, „Orașul parcurilor“ mă primește de fiecare dată cu zîmbetul unei fete rumene, cu mers molcom, asemănător Begăi.

M. NINA

„Tînăra noastră galerie trebuie să fie îmbrăcată în haine noi“

Interviu cu ION IONESCU antrenorul echipei Politehnica

— De formația „Politehnica“ știu că vă leagă amintirile anilor 1945—1946 pe cînd activați la echipa de copii. Apoi l-ați secondat pe Coco Dumitrescu la U.T.A. ca în cele din urmă să poposiți din nou pe malul Begăi.

Ion I.: — Am venit la „Politehnica“ plin de ambiții. Intenționez să formez o echipă de mare performanță competițională care să-și asigure ocuparea unui loc onorabil în ierarhia fotbalistică și nu o simplă participare la campionatul național. Apoi mă gîndeam la promovarea unor jucători în loturile reprezentative și în sfîrșit la cîștigarea Cupei României.

— Echipa „Politehnica“ a realizat multe jocuri frumoase în deplasare, și tot atît de adevărat este că uneori a cîștigat. Cum vă explicați această comportare?

Ion I.: — Trăsăturile echipei sînt rezultatul calităților jucătorilor. Dar, să nu uităm nici influența pe care o are asupra acestora, spectatorii. Cînd „Politehnica“ învinge ea devine „Poli“, iar cînd pierde... Acasă, apasă asupra jucătorilor o stare de obligativitate față de public, de conducerea clubului. Pe terenul adversarului există o anumită relaxare, acel calm necesar întrecerii sportive.

— Petre Gheorghe este unul dintre noii legitimați. Căruia fapt se datorește folosirea lui într-un număr redus de meciuri?

Ion I.: — A venit la noi pe la mijlocul campionatului. S-a dovedit sîrincios, cuminte, ambițios. Îi lipsește totuși experiența unui jucător de primă divizie, dar sperăm că se va adapta necesităților echipei.

— Să revenim la echipă, rugîndu-vă să-mi vorbiți despre jucătorii de bază ai formației pe care o antrenați.

Ion I.: — Îmi este foarte greu să caracterizez în două-trei cuvinte, munca și strădania elevilor mei. Aș începe cu Bojin, care uită des că dacă iubești fotbalul, trebuie să depășești orice obstacol, orice necaz și că numai muncind poți învinge. Omul de „gol“ al echipei, un jucător cu tehnică bună, cu lovituri puternice, dar nevalorificate suficient din cauza unor reminiscențe copilărești este Bungău. Surdan este multumit și la cei 34 de ani constituie un stimulent pentru echipă.

Apoi, Arnăutu un jucător constant și spiridușul Lața. Un caz aparte îl constituie Mehedințu supranumit „Omul cu două inimi“, care a fost transferat în linia de mijloc. Fundașul Mioc a pus un picior zdravîn pe gazonul timișorean, fiind titularizat în echipă.

— L-ați omis pe Jivan.

Ion I.: — Jivan este într-adevăr un talent. Trebuie să mai transpire prinzînd mingi, drumul spre performanță fiindu-i deschis.

— Care este programul săptămînal de pregătire al echipei?

Ion I.: — Luni un antrenament de refacere, apoi două antrenamente individualizate tehnice, trei antrenamente colective fizico-tactice, joia un joc școală, iar sîmbătă antrenament de relaxare.

— Ce antrenor român vă este model prin activitatea sa?

Ion I.: — Costică Cernăianu. A cîștigat de două ori campionatul cu „Petrolul“, de fapt anul trecut echipa sa a cîștigat campionatul, iar anul acesta, cununa cu lauri, cred că va fi așezată în fruntea lui. Apoi, un campionat internațional universitar cîștigat în 1972 la Constanța.

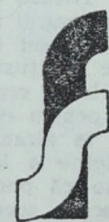
— Fiindcă ați vorbit de echipa Campionatului internațional universitar, vă rog să-mi alcătuiți o echipă studentească din actualele echipe studentești.

Ion I.: — Sînt pus din nou în încercătură. Dar... Jivan-portar, Mioc, Boc, Arnăutu, Manea — fundași, Balaci-Băloni — mijlocași, Țărălungă, Muțescu, M. Sandu și Marcu — înaintași.

— Meci pe teren, în tribune un alt meci, al galeriilor.

Ion I.: — E firesc. Spectatorii vin la meci, aplaudă, sînt alături de tine pentru a-ți răsplăti truda. Nu rareori, galeriile, scandează numele jucătorilor, apoi cîntă. Ceea ce a realizat Timișoara, acest grup al iubitorilor de fotbal, poate fi inserat numai cu superlative. Aș recomanda cîștigătorilor „Trofeului Petschowski“ să modifice unele cîntece. Se apropie finalul campionatului, iar tînăra noastră galerie trebuie să fie îmbrăcată în haine noi.

Interviu consemnat de MARCEL ILIE

Colegiul de redacție

Redactor șef: IONEL MATALEA; secretar general de redacție: NICOLAE BĂDILESCU; redactori șefi adjunți: ION IOVAN, ILIE MARCEL, ION ROMOȘAN.

LIVIU CRIȘAN; EMILIA IAKSA, CRISTIAN JIANU, DOREL MARIAN, ELENA PARPALĂ, TUDOR PEȚAN, PETRUȚA ȘTEFAN; GHEORGHE TĂRȚAN; RUDOLPH KUTTESCH — membrii

Fugit din Atena, după ce-l omorise pe nepotul său Talos. Dedal a ajuns în Creta „la puternicul rege Minos, fiul lui Zeus și al Europei. Minos luă bucurios sub scutul său pe marele artist al Greciei. Acesta îi făcu multe lucrări de artă și-i zidi vestitul labirint, palat cu coridoare atât de încilcitate, încît, odată intrat în el, nu mai puteai găsi ieșirea. În palatul acesta, Minos ținea închis pe fiul soției sale, Pasife. Infricoșătorul Minotaur, un monstru cu trup de om și cap de taur”.

„La fiecare nouă ani, atenienii trebuiau să trimită în Creta șapte tineri și șapte fecioare. Acolo ei erau închiși în uriașul palat Labirint și erau înghițiți de Minotaur. Cînd Theseu fu dus în Labirint, împreună cu toți cei osinditi să fie sfișiați, el legă la intrare un capăt al firului făcut ghem și porni prin coridoarele nesfîrșite și întortochiate ale Labirintului, din care era cu neputință să mai găsești ieșirea; el deșira treptat ghemul pentru ca apoi urmînd firul întins să poată găsi calea de înapoiere”.

Se cuvine să ne oprim, dacă nu îndelung, cel puțin într-o oarecare măsură asupra acestui scurt fragment de legendă prin a cărui explicare se poate realiza înțelegerea (parțială bineînțeles) a unor romane parabolice.

De fapt legenda este atât de clară încît ne scutește de orice speculații inutile. (Nu mă voi opri asupra semnificațiilor social-istorice ale legendei, acestea fiind amintite în aproape toate studiile în care este amintită fapta lui Theseu).

Pentru a nu ne rătăci pe coridoarele labirintului (de fapt termenul de „rătăcire” mărturisesc că nu e cel mai fericit în acest caz) trebuie urmărit fiecare element al legendei.

În cazul în care se realizează o ieșire din labirint, apar două ipoteze: fie că labirintul are o structură precisă care permite un drum înapoi și atunci este vorba de un fals labirint și de o falsă cunoaștere (în nici un caz o respingere de către mediul labirintic a celor neinițiați) pe cale artificială, fie că intrarea în labirint este falsă, aceasta în cazul lui Theseu.

Dar să urmărim legenda:

Dedal construiește labirintul după ce-l omorise pe nepotul său. Cronologia nu este întâmplătoare: spre deosebire de mitologia creștină care personifică moartea sub cele mai hidoase forme pentru a realiza un element de purificare sufletească, la greci moartea însemna tot cunoaștere, însemna pătrunderea într-o nouă gnoseologie diferită de cea anterioară. Această cauză ar fi poate izvorul cel mai sigur al seninătății filozofilor antici în fața morții (seninătate cu totul diferită de cea a primilor creștini aruncați în arenele romane).

Ne putem întreba totuși:

Cum a realizat Dedal printr-o crimă un nou statut al cunoașterii?

Răspunsul este evident: o inversare a rolurilor ne arată că de această dată cel care a săvîrșit crima ajunge să realizeze o nouă cunoaștere, așa cum Zeus și-a omorîtat tatăl pentru a ajunge la cunoașterea puterii. În cazul lui Dedal era necesar un fapt care să determine fuga de la Atena. Mai mult chiar, era nevoie ca Dedal să găsească un motiv al conceptului al cărui mediu îl va realiza, motivul fiind Minotaurul. Deci încă de la început asistăm la o răsturnare a ordinii firești (sau a ceea ce noi numim astfel), prin nașterea mediului în urma conceptului respectiv.

Cunoașterea care se realizează prin intrarea în labirint prin incompatibilitatea dintre cele două medii ne este necunoscută nouă. Ceea ce realizează Gustav René Hocke în „Lumea ca labirint” nu intră în discuție deoarece autorul anulează statutul absolut al labirintului. Hocke este creatorul unui labirint artificial. El este un „artifex” care-și construiește coridoarele alegîndu-și elementele componente pentru ca în orice moment să se poată descurca printre ele.

În legendă situația este cu totul diferită: se spune că Minotaurul avea „trup de om și cap de taur”. Să amintim aici faptul că la anumite popoare — asirieni, babilonieni, egipteni — cultul puterii și al înțelepciunii era intrupat în taur și o influență a vechilor religii orientale asupra greșelilor nu e exclusă (mai ales boul Apis considerat de egipteni ca fiind o încarnare a lui Osiris, este un exemplu tipic pentru religiile de tip zoomorfic din Orientul antic).

Deci, incompatibilitatea dintre motivul labirintului și oamenii este evidentă. Tot legenda ne spune că tinerii care intrau în labirint nu mai lăseau niciodată, fiind mincați de Minotaur. De fapt semnificația acestor festinuri antropofage este ușor de găsit: prin intrarea în labirint se trece într-o lume cu un statut cu totul diferit care duce la modificări esențiale ireversibile. Dar se naște întrebarea: cum reușește Theseu să iasă din Labirint? Ceea ce face Theseu este o falsă intrare în labirint. Firul Ariadnei îl ține legat de lumea căreia îi aparține. Theseu iese din Labirint fără nici o modificare a situsului său ontologic. Pentru Theseu Labirintul reprezintă același lucru ca și piramidele pentru egiptologi. Și nu am ajuns întâmplător la piramide deoarece se pare că adevărata origine a labirintului aici trebuie căutată. Se știe că pentru egipteni piramida era locul de trecere spre o altă lume, trecere care avea loc tot prin coridoarele labirintului. Piramida rămînea un loc necunoscut după încheierea construcției, prin sacrificarea celor care i-au alcătuit proiectul.

Un caz deosebit întîmpinăm în „Eneida” lui

Vergiliu. Piosul Enea, merge la Sibila din Cume.

Nu ne interesează în cazul de față valoarea indiscutabilă a fragmentului și a întregii epopee a gîntei romane, cît un amănunt: lăcașul Sibilei, în care pătrunde Enea, fusese făcut tot de Dedal, cel care crease labirintul cretan. Aici semnificația labirintului cu o sută de coridoare, ca loc de inițiere este evidentă. Să urmărim fragmentul, în traducerea lui D. Murărașu:

Spune un basm că Dedalos, fugind din regatul lui Minos,

A cutezat să se-ncreadă în aer pe-aripile-repezi

Și a plutit pe un drum nedepins către recile care,

Pînă ce lin se opri în s'îrșit pe calcidicule creștet.

Însă o dată — napoi pe pămînt, îi-nchină-ție Febus,

Ale aripilor visle și — un templu-ți dură o minune.

Stînca eubeică-n coastă-i tăiată de-o peșteră-adîncă,

Unde duceau căi lărgite o sută și uși iar o sută.

Voci tot atitea ieșind ca răspunsuri din partea Sibilei”.

În cazul de față este clară și semnificația labirintului ca loc de trecere între două lumi, Sibila avînd evident, rolul de intermediar. Vergiliu, se pare că prezintă mai clar labirintul decît mitologia grecească tocmai prin apariția mediatorului care este Sibila.

labirintul ca modalitate de realizare a unor opere parabolice

Lucrare premiată la Sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studențești de la Universitatea din Timișoara.

Sibila îi comunică lui Enea ce se va petrece în plan imediat, am spune noi în contingent, dar ea rămîne o intermediară între lumea care poate fi cunoscută prin prezicerile ei și una esențială necunoscută chiar ei, din care provin ideile prezicerilor (am spune o lume imanentă).

Trecînd la alte exemple din literatură, întîlnim un caz paradoxal în cunoscutul roman al lui Swift „Călătoriile lui Gulliver”. Într-un fel romanul lui Swift a avut aceeași soartă ca și „Don Quijote” a lui Cervantes; s-au dat o serie de interpretări. Poate că e mai bine ca re-cunoscînd acestor lucrări caracterul de operă deschisă, să ne ferim de interpretări categorice. De fapt interpretat în plan labirintic, romanul lui Swift ne poate duce la o viziune deschisă, fără pretenții dogmatice.

Gulliver trece printr-un labirint, în mod paradoxal, destul de concret și în mod și mai paradoxal „iese” din el. La o analiză mai atentă se poate constata că este vorba de un caz excepțional, întrucît nici una din ipotezele formulate în legătură cu ieșirea din labirint, nu poate fi aplicată.

Gulliver revine în lumea din care a plecat. Lumea este aceeași dar el în planul gîndirii nu îi mai aparține, ci doar în plan fizic. El revine în ea după ce a trecut prin labirintul dominat de acele ființe misterioase cu înfățișare de cal. Dar, să urmărim finalul romanului:

„Nici n-am apucat să intru bine pe ușă cînd nevasta m-a luat în brațe și m-a sărutat, iar eu, nemaifiind deprins de atîta vreme cu atingerea acestui animal scirbos am căzut într-un leșin care a țînut aproape o oră... au trecut cinci ani de la întoarcerea mea acasă în Anglia. În primul an nu puteam să sufăr prezența soției sau a copiilor mei. Nu puteam să îndur nici măcar mirosul lor, dar, pasămite să mînceu cu ei în aceeași cameră. Nici pînă în ziua de azi ei nu îndrăznesc să se atingă de pînea mea sau să bea din aceeași cană cu mine... cu primii bani agonisiți mi-am cumpărat doi cai tineri, pe care-i țîn într-un grajd, bun, în timp ce într-o încăpere vecină locuiește prietenul meu cel mai

bun, rîndașul; cînd simt mirosul grajdului devin alt om. Caii mei mă înțeleg destul de bine; stau cu ei de vorbă cel puțin patru ceasuri pe zi. Eu nu știu ce înseamnă căpăstrul sau șaua, trăiesc în cea mai desăvîrșită prietenie cu mine și se impacă de minune între ei”.

Gulliver nu mai aparține lumii în care a revenit. Așa cum Theseu ține legătura cu lumea din afară, prin Firul Ariadnei, tot astfel Gulliver rămîne legat de labirintul prin care a trecut, prin cei doi cai pe care și-i cumpără și cu care se înțelege foarte bine.

Întregul mister al labirintului stă în ființele cu înfățișare de cal. Că Swift nu a ales în mod întâmplător caii, e evident, dar trebuie să recunoaștem că, din păcate, semnificația cailor liberi nu a fost găsită nici pînă azi. Dificultatea constă în faptul că nu e vorba de un simplu simbol literar ci de ceva mult mai vechi dacă ținem seama de picturile epocii primitive. Apoi calul intră și în mitologie sub diverse forme. Să amintim doar faptul că Poseidon vrea să le dăruiască atenienilor un cal, apoi Pegas — cunoscutul cal înapoiat.

Un caz asemănător cu al lui Gulliver îl întîlnim în teatrul expresionist, în piesa lui Lucian Blaga, intitulată „Cruciada copiilor”. În acest caz însă atracția labirintului este mult mai mare. Este un labirint care atrage, un labirint în care compromisiul nu-și poate găsi loc. Chemarea labirintului, simbolizat prin Cetatea Sfințită, este mai tare decît orice. Cetele de copii nu știu unde merg, dar nimic nu-i poate reține. Un singur cuvînt al călugărului Teodul este suficient pentru ca cetele micilor cruciați să pornească spre locuri de unde nu se vor mai întoarce. Cruciada are evident rolul unei cunoașteri, ca de altfel orice formă de manifestare labirintică. Deosebirea dintre lumea din care pleacă cei mici și cea spre care se îndreaptă ei, lume căreia îi aparține Teodul o arată chiar acesta cînd îi spune Doamnei „călugării nu trebuie să fie oameni”.

În acest caz nu mai poate fi vorba de nici o revenire: „Călugărul Teodul cere totul și nu fîgăduiește nimic”.

Riscul pendulării între lumea evidentă și labirint apare în „Procesul” lui Kafka.

Josef K. face o greșală căreia îi cade victimă: el nu respinge labirintul, dar continuă să trăiască în lumea imediată. Pe undeva Josef K. se simte vinovat, dovadă faptul că nu refuză procesul. De fapt greșala lui cea mai mare nu stă atât în nehotărîre cît în faptul că nu cunoaște rigorismul labirintului. Pentru Josef K. totul continuă normal fără să-și dea seama că este victima, pentru unii absurdă, a necunoașterii unei lumi situată dincolo de cea evidentă. Josef K. nu este victima labirintului ci a propriei sale poziții de mijloc, poziție care prin analogie cu matematica ar corespunde punctului zero dintre plus și minus infinit; deci o poziție de pe care dispariția nu poate fi ocolită. Tot astfel și Josef K. trebuie să dispară de pe punctul intolerabil pe care-l ocupă. Prin proces se stabilește vinovăția lui Josef K., aceea de ar fi stat la limita dintre două lumi. Tot așa cum tinerii atenieni erau omorîți de Minotaur, tot astfel Josef K. primește sentința unor forțe necunoscute lui, cărora nu le-a acordat suficientă atenție.

Dar nici unul din exemplele de pînă acum nu dovedesc o integrare totală în labirint.

„Într-o zi de august a dispărut un om. Atît cercetările poliției cît și anunțurile din ziare au rămas fără rezultat.

Din rapoartele statistice reiese că în fiecare an dispar cîteva sute de persoane, iar proporția celor găsiți este neașteptat de redusă”. Astfel începe romanul lui Kobo Abe, „Femeia nisipurilor”. Descoperim un labirint mișcător, un labirint de nisip din care evadarea e imposibilă. De fapt toate tentativele celui intrat sînt zadarnice. Totul se termină printr-o hotărîre: „Persoana dispărută: Nikl Jumpei”.

În urma depunerii la dosar a unei înștiințări privind dispariția persoanei sus-numite, procedura anunțării publice fiind îndeplinită și fiind recunoscut că nu se cunoaște nici existența nici decesul persoanei în cauză, a fost dată următoarea decizie: Prin prezenta, Nikl Jumpei este declarat dispărut”.

Ne putem întreba în final de ce aceste evadări? Răspunsul ni-l dă motto-ul pus de Kobo Abe: „Cînd nu te amenință nici o pedeapsă, nu simți nici bucuria evadării”.

Labirintul ne apare astfel ca un refugiu absolut, ca un nou mod existențial rupt de cel anterior.

Se vorbește uneori despre ieșiri din labirint. Exprimare probabil figurată pentru că din labirint nu există ieșire din motivele arătate. Dedal săvîrșește o crimă pentru care trebuia să evadeze. Și a construit labirintul „vestitul labirint, palat cu coridoare atât de încilcitate, încît, o dată intrat în el nu mai puteai găsi ieșirea”.

Căile întortochiate ne îndreptătesc să credem că labirintul e un drum către un adevăr.

Poate că drumul prin coridoare, departe de a fi o rătăcire, duce undeva. Trebuie găsite doar pietrele pe care să călcăm.

Un mare om spunea că după ce apa a trecut „pietrele au rămas și din piatră în piatră pășeste adevărul spre viitorul său nemărginit”.

DAN NEGRESCU

• Legendele și miturile Greciei antice, Ed. științifică, 1964, p. 243.

** Idem, p. 224.